ஸ்ரீ:

சேரவேந்தர் தாயவழக்கு

சென்னை யூனிவர்ஸிடி

'தமிழ்-லெக்ஸிகன்-ஆபீஸ்' தலைமைப்பண்டிதர்

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

மதுரைத்

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை.

1930

[விலை அணா-8.]

பொருளடக்கம்.

i.	முன்னுரை	பக்கம்	௧
ii.	மருமக்கட்டாயப் பொருளாராய்ச்சி	,,	௬
iii.	மக்கட்டாயமுறைக் குரிய பொருள்	,,	௩௦
iv.	மக்கட்டாயமுறையை வலியுறுத்தும் பிரசான்றுகள்	,,	௪௬
v.	முடிவுரை	,,	௫௬

சேரவமிசாவளி.

மக்கட்டாயம்.

[I. சேரர் மரபு.]

உதியஞ்சேரல் × வெளியன் வேண்மாள் நல்லினி

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்
×(1) பதுமன்றேவி ×(2) சோழன்மகள்

(1) களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்
(2) ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

(1) சேரன் செங்குட்டுவன் × இளங்கோவேண்மாள்
(2) இளங்கோ

குட்டுவஞ்சேரல்

[II. சேரர் மரபு]

அந்துவன் × பொறையன்பெருந்தேவி

செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் × பதுமன்றேவி

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை × அந்துவஞ்செள்ளை

இளஞ்சேரலிரும்பொறை

மருமக்கட்டாயம்.

[I. சேரர் மரபு.]

[II. சேரர் மரபு]

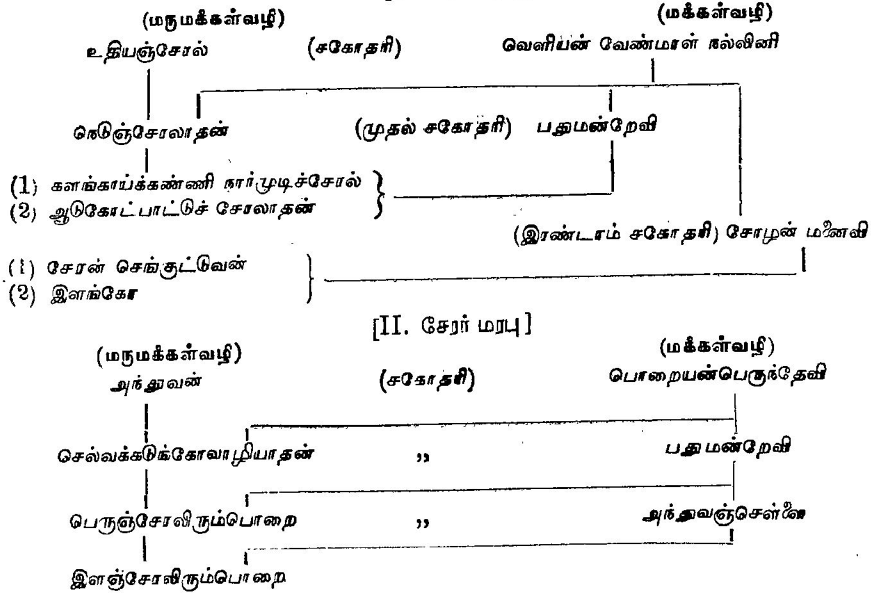

ஸ்ரீ:

சேரவேந்தர் தாயவழக்கு.

i. முன்னுரை.

'செந்தமிழ்' 27-ஆம் தொகுதி 4-ஆம் பகுதியில் திருவாளர்: சோமசுந்தரபாரதி அவர்கள் எழுதிய "சேரர் தாயமுறை" என்ற நீண்ட கட்டுரையைப் படித்துவரலாயினேன். 'மருமக்கட்டாயமே சேரர்க்குப் பழைமையாக உரியது' என்ற கொள்கையை நிலைநாட்டப்புகுந்து, அதற்கு வேண்டிய ஏதுக்களை அதனுள் விரிவாக அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இதுவேமுடிபினைக் காலஞ்சென்ற நண்பர் ஸ்ரீ: எம். ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார் அவர்களும், 19-ஆண்டுகட்குமுன்பு தாம் ஆங்கிலத்தில் வரைந்து வெளியிட்ட சரிதநூலுள் விரித்துப்போந்தனர்[1]. பின்பு யான் சேரன்-செங்குட்டுவன் சரிதத்தை எழுதிவெளியிட்டபோது, அந்நண்பரது மருமக்கட்டாயக் கொள்கை சேரர்க்கு ஏற்புடையதன்று என்பது ஆராய்ச்சியில் தெரியவந்தமையின், அதனை அந்நூலுட் குறிப்பிடலாயினேன். அக்குறிப்பினையும் ஒருபடியாக நோக்கியே மக்கட்டாயக் கொள்கையைப் பாரதியவர்கள் பெரிதாக மறுத்தெழுதியிருத்தலால், அவர்களது வாதமுறைகளைச் சோதித்து ஒரு முடிவுபெறவைப்பது இப்போது இன்றியமையாததாக உள்ளது. 'சேரர் மக்கட்டாயிகளா, மருமக்கட்டாயிகளா?' என்ற ஐயம் பாரதியவர்கள் கட்டுரையால் பலர்க்கும் நிகழக்கூடியதேயாதலின், அவ் வையநீங்கப்பெற்றுத் தமிழ்ச் சரிதத்துறையொன்று தெளிவடைதற்கும் இத்தகைய ஆராய்ச்சி வேண்டப்படுவதேயாம். அதனால், சேரர்முன்னோர் தாயவழக்குப் பற்றிய இவ்வாராய்ச்சித்துறையுள் இறங்கி உண்மைச்செய்திகளாயுள்ளவற்றை வெளிக்கொணரவிரும்பி இவ்வழக்கினுட் புகுகின்றேன்.

[சேரர்தாயமுறையை அறிவிக்கும் முன்னோர்கூற்றுக்கள்.]

சேரர்குடித் தாயமுறையைத் தெரிவிக்கும் பெரும்பிரமாணமாகக் கருதப்படுபவை—எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்தினுள் ஒவ்வொருபத்தின் இறுதிதோறும் அமைந்துள்ள பதிகங்களேயாம்.

[1] Tamil studies—*The Ten Tens*, pp. 264—80.

அப்பதிகங்கள், பதிற்றுப்பத்துப்பாடிய பழம்புலவர்களானன்றி, அவர்கட்குப்பின் நூல்தொகுத்த புலவராலோ அன்றி வேறொருவராலோ இயற்றப்பட்டனவாகும். அப்பதிகங்கள் கூறும் செய்தி அடியில்வருமாறு:—

(1) இரண்டாம்பத்து:—உதியஞ்சேரற்கு வெளியன்வேண்மாள் நல்லினி ஈன்றமகன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட்டூர்க்கண்ணனார் பாடியது.

(2) மூன்றாம்பத்து:—இமயவரம்பன்தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைப் பாலைக் கௌதமனார் பாடியது.

(3) நான்காம்பத்து:—சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன்தேவி ஈன்றமகன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரலைக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடியது.

(4) ஐந்தாம்பத்து:—நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனைப் பரணர் பாடியது.

(5) ஆறாம்பத்து:—நெடுஞ்சேரலாதற்கு வேளாவிக் கோமான் தேவி ஈன்றமகன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடியது.

(6) ஏழாம்பத்து:—அந்துவற்கு ஒருதந்தை யீன்றமகள் பொறையன் பெருந்தேவியீன்ற மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பாடியது.

(7) எட்டாம்பத்து:—செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக் கோமான் பதுமன்தேவி ஈன்ற மகன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை அரிசில்கிழார் பாடியது.

(8) ஒன்பதாம்பத்து:—குட்டுவனிரும்பொறைக்கு மையூர்கிழான் வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளையீன்ற மகன் இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குன்றூர்கிழார் பாடியது.

[மக்கட்டாயமுறைக்குரிய காரணங்கள்.]

இவையே சேரர்குலச்செய்திகளை விளக்கும் தொடர்கள். இவற்றினின்று பெறப்படுவது மக்கட்டாயமா? மருமக்கட்டாயமா? என்பது இப்போது நிகழும் ஆராய்ச்சி. மக்கட்டாயமன்றி வேறுமுறையொன்று பழைமையே உண்டு என்பதற்கு யாதொருபிரமாணமும் இல்லாமையால், தமிழகம் ஆளும் உரிமையும், வழக்கவொழுக்கங்களில் ஒருதன்மையுமுடைய முடிநெடுவேந்தர் மூவரும் அநாதியாகக்

கொண்டொழுகியது அம்மக்கட்டாய முறையே என்பதும், மேற் காட்டிய பதிற்றுப்பத்துத்தொடர்கள் சேரர்க்கு அம்முறையுண்மையே விளக்குவன என்பதும் என் கருத்து. இதுபற்றிச் 'சேரன்—செங் குட்டுவன்' சரிதநூலுள் யான் எழுதிப்போந்த குறிப்பு அடியில் வருமாறு:—

"பண்டைத் தமிழ்வேந்தரது அரசியலுரிமை பொதுவாக மக்கட்டாயமாய் மூத்தமகன்முறையில் வந்ததேயாகும். அம்மானுரிமை மருகனுக்குவரும் மருமக்கட்டாயம் பிற்பட்டவழக்கேயன்றிச் செங்குட்டுவன்போன்ற சேரர்காலத்துக்கு உரியதன்று. 'சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன்றேவியீன்ற மகன்' 'நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்மணக்கிள்ளி யீன்ற மகன்' என்பன முதலாகவுள்ள பதிற்றுப்பத்துத்தொடர்களில் மகன் என்றசொல் அவர்கருத்துக்கு இணங்கிவாராமையால் அதனை மருகன் என்று திருத்தியும், வேளாவிக்கோமானுக்கும் சோழன் மணக்கிள்ளிக்கும் அவர் மனைவியரான சேரசகோதரிகளிடம் பிறந்த மக்கள்—அஃதாவது சேரர் மருகர்—என்ற கருத்துக்கொண்டும் எழுதிப்போந்தனர், அறிஞர் சிலர். இத்திருத்தமுங் கருத்தும் சிறிதும் பொருத்தமுடையன அல்லவென்பது, 'சேரலாதற்குச்...சோழன்மகள் ஈன்ற மைந்தன்' என இளங்கோவடிகள்—சேரற்குப் பிறந்தமகன் என்பதுபடக் கூறுதலால் தெளிவாகும். ஆகவே, 'சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவியீன்ற மகன்', 'மணக்கிள்ளியீன்றமகன்' முதலியன—அவற்குப் 'பதுமன்மகளான (தன்) தேவியீன்ற மகன், மணக்கிள்ளி (மகள்) ஈன்ற மகன்' என்ற பொருள்பெறுவன என்றே கொள்க. சேரலாதனை இளங்கோவடிகட்கு மாமன் என்ற முறையிற்கூறுது தந்தை என்றமுறையில் வைத்து 'நுந்தை தாணிழலிருந்தோய்' எனத் தேவந்தி அவ்வடிகளை அழைத்திருப்பதும், சேரவரசுக்குரியவர்களை மருகரென்னுது 'சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்,' 'அந்துவற்கு ஒரு தந்தையீன்ற மகள் பொறையன்பெருந்தேவி யீன்றமகன்' 'வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை'என்று 'புதல்வர்' என்னும் முறையில் முன்னூல்கள் தெளிவாகக் கூறுதலும் மருமக்கட்டாயம் கொள்வோர்க்கு முழுவிரோதமாதலோடு, அங்ஙனம் ஒரு தாயமுறை கோடற்குச் சங்கத்துச் சான்றோர்வழக்கே யாண்டுங் காணப்படாமையாலும் அது முற்றும் பொருந்தாதெனை உணர்க."

இவ்வாறெழுதிய என் கருத்துக்களை மருமக்கட்டாயங் கூறுவோரால் பெரும்பாலும் இப்போது மறுக்கப்படுகின்றன. அம்மறுப்புரைகளாக அவர்கள் எழுதியவற்றை அடியில் வருமாறு சுருக்கிக்கூறலாம்.

[மருமக்கட்டாயமுறைக்குக் கூறப்படும் காரணங்கள்.]

(1) தேவி என்ற சொல் பேரரசன் அன்றிச் சிற்றரசன்மனைவியை யன்றிப் பிறிது குறியாமையால், 4, 8-ம் பத்துப்பதிகங்களில் பதுமன் றேவி, பொறையன் பெருந்தேவி என வருவன, பதுமனுக்கு மனைவி, பொறையனுக்கு மனைவி என்ற பொருள்தரற்பாலன. அதனால், அப் பதிகத்தொடர்களிலே முதலிற்குறிக்கப்பட்ட சேரலாதற்கும் செல்வக் கோவுக்கும் அத்தேவியர் இற்கிழத்தியர் ஆமாறில்லை.

2, 9—ம் பதிகத் தொடர்களில் வரும் வேண்மாள் என்ற சொல், தேவியென்பதனோடு ஒத்தபொருளுடையதேயன்றி இயற் பெயரன்று. அதனால், 'வெளியன் வேண்மாள்' 'மையூர்கிழான் வேண் மாள்' என்பவற்றுக்கு வெளியன் மனைவி, மையூர்கிழான் மனைவி என் பனவே பொருளாம்.

(2) 7-ஆம் பதிகத் தொடரிற் கண்ட 'அந்துவஞ்சேரற்கு ஒரு தந்தையீன்ற மகள் பொறையன் பெருந்தேவி' என்பதற்கு, அந்துவன் என்ற சேரலின் தந்தை பெற்ற மகள் பொறையன் பெருந்தேவி— என்பதே பொருளாகும். அதனால், அப்பெருந்தேவி அந்துவன் சகோ தரியே என்பது பெறப்படும். படவே, அச்சோதரி அந்துவன்மனைவி யல்லள் என்றும், பொறையன் பெருந்தேவி என்பதனால் பொறையன் என்ற வேண்மானுக்கு அவள் மனைவியே என்றும் கொள்ளற்பாலன.

(3) 5-ஆம் பதிகத்தே 'நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக் கிள்ளி ஈன்ற மகன் செங்குட்டுவன்' என்பதனுள், மணக்கிள்ளி என்பது, ஏனையவற்றிற்போல, 'மணக்கிள்ளி தேவி' என ஆதியிலிருந்த பாடமே தவறியதாதல் வேண்டும். அதனால் மணக்கிள்ளி என்ற சோழ னுக்கு நெடுஞ்சேரலாதன்சோதரியிடம் பிறந்த மகனாய், அச் சேர லாதற்கு வழித்தோன்றலானவனே செங்குட்டுவன் என்பது பெறலா கும். ஆயின், 'நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என்று இளங்கோவடிகளும், "நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்றன்மகள் நற் சோணை ஈன்ற மகன்" என்று அடியார்க்குநல்லாரும் செங்குட்டுவனைக் கூறியுளாரே எனின், சோழன்மகள் என்பதிலுள்ள மகள் என்பது ஆண்டு மனைவியென்ற பொருளில் அமைந்ததேயாம்; "நினக்கிவன்

மகனுத் தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்குநீ மகளாய தூஉம்" (மணிமே) என்பது முதலியன இதற்குப் பிரமாணமாம்.

(4) பதிற்றுப்பத்துப்பாடல்களில் 'நன்னுதல்கணவ' 'நல்லோள் கணவ' என்பன முதலியவற்றால் குறிக்கப்பட்ட பெண்டிர் அம்மான் சேரரின் மனைவியர் என்பது, சேரர்குடியில் உரிமை பதவிகளற்ற அன்னோரைப் பெயர்கூறாது புலவர்கள் நெகிழவிடுதலாற் புலப்படும். அதனால், அரசுரிமையில் தலைமைபெற்றவரும், அதுபற்றிப் பெயர் குறிக்கப்பட்டவருமாகிய நல்லினி, அந்துவஞ்செள்ளை முதலியோரின் அவர் வேறவர். இக்காரணத்தாலும் அந் நல்லினிமுதலியோர் சேர சகோதரியரே என்பது விசதமாகும்.

(5) மருமக்கட்டாயமுறையில், மாமன்மாரும் அவர் சகோதரி யர்வயிற்று மருமக்களும் ஒருவர்பின் ஒருவராக வயக்கிரமத்தில் மூத்தவன்முறையே ஆட்சிபெறுவது வழக்கு. அவ்வழக்கினையே—இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் என்ற அம்மான்மாரின் ஆட்சிக்குப்பின்—களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல், செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் என்ற அவர் மருகர் மூவரும், மூத்தவன்முறையில் ஆண்டுள்ளசெய்தி பதிற்றுப் பத்தால் நன்கு விளங்காநின்றது. சேரரின் மற்றொருகிளையினரான அந்துவன்முதல் இளஞ்சேரலிரும்பொறையீறன சேரவேந்தர் நால்வரும் இம்முறையே ஆண்டவராவர்.

(6) பதிற்றுப்பத்திலும் மற்றச் சங்க நூல்களிலும் "ஒரு சேரனையாவது அவன் தந்தைக்கு மகனென்றுசுட்டுங் குறிப்பே கிடை யாது. அதற்குமாறாக, முன்னரசரின் தொடர்புகுறிக்கும் இடத்தி லெல்லாம், பாட்டுடைச்சேரனை அம்முன்னோனின் மருகன் எனவே எல்லாப் பழம்புலவரும் யாண்டுஞ் சுட்டிப்போவதைப் பார்க்கிறோம்." மருகன் என்ற சொல் சோதரிமகன் மகண்மணவாளன் இவரையே குறிப் பது மரபு. மருமக்கட்டாயமுறையில், அச்சோதரிமக்களே வழித்தோன்ற லாய் அரசுரிமை எய்தற்குரியராதலின், மருகன் என்ற சொல் பின்பு வழித்தோன்றல் என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு மக்கட்டாய முறையி லும் அப்பொருளில் வழங்கலாயிற்று. ஆகவே, சேரநாட்டுமுறையாகிய

மருமக்கட்டாயமுறையினின்றே, மக்கட்டாயமுடைய ஏனைநாட்டாரும் மருகன் என்ற சொல்லை வழித்தோன்றலுக்கு வழங்கினாராதல் வேண்டும்.

(7) இங்ஙனம் மருமக்கட்டாயமுறை சேரர்க்குண்மை பண்டை நூல்களால் தெளியப்படுதலின், அம்முறையுடைய சேரவேந்தரது தலைநகர், அத்தாயம் வழங்கும் இடமான குடபுலத்துக் கொடுங்கோளூரேயாதல் துணியப்படும்.

(8) தேவிச்சொற்கு முன்புள்ள பதுமன், பொறையன் என்பவரும், வேண்மாட்சொற்கு முன்புள்ள வெளியன், மையூர்கிழான் என்பவரும் பதிற்றுப்பத்துப் பெற்ற சேரரின் தந்தையர் என்பதும், பதிகத் தொடர்களின் முதலில் குவ்வுருபேற்றுநிற்கும் சேரலாதன், செல்வக்கடுங்கோ என்பவரும், உதியஞ்சேரல், குட்டுவனிரும்பொறை என்பவரும் அப்பாட்டுடைச் சேரரின் தாயருடன் பிறந்த அம்மான்மாராய் அச் சேரராய மருமக்களைத் தம் வழித்தோன்றலராக உடையர் என்பதும் பதிகத்தொடர்களினின்று பெறப்படும் பொருளாம். அதனால் மருமக்கட்டாயமே முடிபாகின்றது. "பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கோச்சேரரின் தாயையும் அவன் தந்தையொடு விளக்கி, அவ்விருவர் பெற்ற மகன் இனையன் என்பது துலக்கி, இன்ன பெருங் கோச் சேரற்கு இவன் மருமான் எனக் குறித்து விவரமெல்லாம் விரிக்கின்றது."

—என்ற இவ்வெட்டுமே மருமக்கட்டாயமுறை சேரர்க்கு உரியது என்பதனை வலியுறுத்துங் காரணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவையன்றி வேறுசில ஏதுக்களும் உண்டேனும் அவை யாவும் இவற்றுள்ளே ஒருபடியாக அடங்குவனவேயாம். இக்காரணங்களின் பொருத்தத்தைப் பற்றி இனி ஆராய்வேன்.

ii. மருமக்கட்டாயப்பொருளாராய்ச்சி.

[1-ஆம் காரணம்.]

(1) "சேரலாதற்கு....பதுமன்றேவி ஈன்றமகன்" என்ற தொடரில் பதுமன்றேவி என்பது பதுமனுக்கு மனைவி என்ற ஒருபொருளே உடையதென்று மருமக்கட்டாயமுறைகூறுவோரால் கருதப்படுகின்றது. அவ்வாறு தேவிச்சொல்லுக்கு மனைவி என்ற ஒருபொருளே உண்டென்ற

கருத்துப் பொருந்தாதாம். அது பின்பு விளக்கப்படும். அக்கருத்துப் படி, பதுமன்றேவி என்பது பதுமன்மனைவியையே குறிப்பதாயினும், அத்தேவி சேரனுக்குச் சகோதரியே என்பது எதனாற் பெறப்பட்டது? அவள் பிறனுக்குரியளாயிருந்து பின்பு சேரனாற் காதலிக்கப்பட்டவள் என்றேனும், பகைப்புலத்தில் பிறனிடமிருந்து கவரப்பட்ட சிறைப்பெண் என்றேனும் சிலர் வாதிக்குமிடத்துச் 'சேரசகோதரியே அவள்' என்பதை உறுதிப்படுத்தற்கு அத்தொடரிலுள்ள சான்றியாது? பேரரசர் சிலர் காமக்கிழத்தியரையும் உடையராயிருந்தவர் என்பது கற்பியலொழுக்கங்களாலும், வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் போன்றார் வரலாற்றாலும், "சோழபெருமானடிகள் போகியார் நங்கை சாத்த பெருமானார்"[1] என்பனபோலும் சாஸனத்தொடராலும் தெரியலாம். இனிப் பகைவரைக் காடுபுகத்துரத்தியோ கொன்றோ அவர் பெண்டிரை அரசர் சிறைபிடிப்பதுண்டென்பதும், அப்பெண்டிரை வைக்குமிடம் வேளம் என வழங்கப்பெற்றதென்பதும் முன்னூல் சாஸனமுதலியவற்றால் அறியலாம்[2]. ஆதலால், சேரசகோதரியரே பதுமன்றேவி முதலியோர் என்பதற்கு ஆதாரமின்றாதல் காண்க.

(2) அன்றியும், மருமக்கட்டாயமுறையில் சேரசகோதரியர்க்கே அரசியலில் உரிமையும் பதவியும் உள்ளன என்பதும், சேரரால் அன்பு பாராட்டி மணக்கப்பெற்ற அவர் மனைவியர்க்குள்ள நிலைமையினும் தாழ்ந்தநிலையே அச்சகோதரிகணவர்க்குப் பெண்கொண்ட இடத்தில் உண்டென்பதும் யாவரும் அறிந்தவை. பதுமன்றேவி, பொறையன் பெருந்தேவி என்போர் சேரசோதரியரேயாயின், அரசியலிற் பதவிபெற்றுள்ள அக்கோமகளிர்பெயரைப் பதிகவாசிரியர் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பிக்கத் தவறார் என்பது ஒருதலை[3]. அவ்வாறன்றிப் பதுமன் பொறையன் என அம்மகளிர்கணவரையே பிரபலராக்கி, அரசியற்

---

[1] S. I. I. Vol. v, p. 239.

[2] யான் எழுதிவெளியிட்ட 'கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி' என்ற நூலுள் இதனை விரிவாக விளக்கியுள்ளேன்.

[3] தாய்வழிச் சிறப்புடைய பழைய ஆந்திரவேந்தரும், கௌதமீபுத்ர ஸ்ரீசாதகர்ணி' 'வாசிஷ்டீ புத்ர புலுமாய்' என்று தம் தாயர்பெயருடன் இணைத்துத் தம் பெயரை வழங்குதல், ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கது.

நலைமையும் கோச்சேரரையீன்ற பெருமையுமுடைய சோசகோதரி யரை, அக் கணவர்க்குத் தேவியரே என்பதுமட்டும் தெரியவைத்துப் போதல் மருமக்கட்டாயத்தையே குறிப்பிக்கும் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? அன்றியும், பெருந்தேவி என்பது பேரரசரின் கோப் பெண்டிர்க்கன்றிப் பிறபெண்டிர்க்கு யாண்டும் வழங்காப்பெற்றியதன்றே? இதற்கு முன்னூல்களே தக்க சான்றுதல் பின்னர் விளக்கப்படும். சிற்றரச ஞை வேள்குலத்தவனுகவும், சோதரிகணவனுகவும் பொறையன் என்பவனைக்கொண்டு அவனைப் பிரபலனுக்கியதோடு அமையாது, அப் பொறையனுக்குப் பெருந்தேவி என்றும் பதிகமுடையார் கூறுதல் மருமக்கட்டாயத்தையே வற்புறுத்துவதாகுமோ? பெருந்தேவிக்குக் கணவன் பெருங்கோ என்று கூறற்குரியனேயன்றி அவனை வேள்குலச் சிற்றரசன் எனல் எவ்வாறு அமையும்? பிறர்கருத்துப்படி, வேள்குலத் தவனே பொறையன் என்று கருதற்குத்தான் சான்றியாது? வேளாயின்—வெளியன் வேண்மாள், மையூர்கிழான் வேண்மாள், வேளாவிக்கோமான் என்ற ஏனையிடத்துப்போல அப்பொறையனையும் வேளிர்தொடர்புபெற வைத்துப் பதிகவாசிரியர் குறிப்பிக்கத் தவறுவரோ? இன்னோரன்ன கேள்விகட்கெல்லாம் ஏற்றவிடையொன்றுங் காணுமையின், பதுமன் பொறையன் முதலியோர் சோசகோதரியர் கணவரே என்று கருதுவதும் பொருந்தாமை தெரியலாம்.

[2-ம் காரணம்.]

(1) இனி, 'அந்துவற்கு ஒருதந்தை யீன்றமகள் பொறையன் பெருந்தேவி' என்ற தொடருள், 'அந்துவற் கொருதந்தையீன்றமகள்' என்பதனால் அந்துவன் என்ற சேரனுடைய சகோதரி என்பது பெறப் படுதலின், அச்சோதரியீன்ற மகன் அந்துவற்கு மருகனுவன் என்பது விளங்கும்' என்பது மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் வாதமாகும். பொறை யன் பெருந்தேவி என்பாள் அந்துவற்குச் சகோதரி என்பதே பதிக வாசிரியர்கருத்தாயின், 'அந்துவற்கு உடன்வயிற்றுள், ஒருவயிற்றுள்' என்று அவர் தாங்குறித்தபொருள் புலப்பட நேரேகூறுது 'அந்துவற் கொருதந்தை யீன்றமகள்' எனத் தலையைச்சுற்றி மூக்கைப்பிடிப்பதென் ணே? அவ்வாறு சுற்றிச்சொல்லுதலாற் பெறப்படும் பொருட்பேறென் றும் இல்லையே. 'அந்துவற்கு ஒரு தாயீன்ற மகள்' எனின், அது மரு

மக்கட்டாயமுறைக்குப் பெரிதும் ஏற்றதாம்; என்னை? உடன்பிறந்த மகளிரே அத்தாயமுறையில் உரிமைபதவிகட்கு உரியராதலின். அங்ஙனஞ் சிறந்துநிற்கும் உரிமைத்தாயைப் போற்றவளாக அடியோடும் ஒதுக்கி, அவரது மணம்பெற்றதையன்றி அரசியலில் வேறு மணம் பெறாத அவர்கணவனைப் பிரதானனாக்கி அவன்பெற்ற மக்கள் என்ற கருத்துப்பட 'அந்துவற் கொருதந்தை யீன்றமகள்' என்று சேரசகோதர சகோதரியர் குறிக்கப்பட்டனர் என்பதும், அரசியற்பதவியற்ற அத்தகைய கணவனைப் பெருந்தேவியையுடைய பெருங்கோ என்பது பெறக் கூறினர் என்பதும் நாரீகோளமுறைக்கு நன்கமைவனவாகா என்க.

(2) இஃதன்றி, பதிற்றுப்பத்துத் தொடர்களிலே சேரவுரிமை யடைந்த கோமக்களைக்குறிக்குஞ் சொல்லாலேனும், பதுமன்றேவி முதலியோர் சேரசகோதரியரே என்றுகொள்ள இடமுண்டோ எனின், அதுவும் பெரியதோர் மாறுபாடாக உள்ளது மருமக்கட்டாயமே பதிகவாசிரியர் கருதியதாயின்—சகோதரியைக்குறிக்குஞ்சொல்லாற் கூறாதுபோயினும்—அவர்பெற்ற மக்கள் இன்னார்க்கு மருகர் என்றமுறை இனிது விளங்கச் 'சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவி யீன்ற மருகன்' என்று கூறியேனும் அவர் தெளிவிக்கலாகும் அன்றே? அங்ஙனமுமின்றி, 'மகன்' என்ற சொல்லானே யாண்டும் வழங்கி, மருகன் என்பதனையே அவர் முற்றும் மறந்துசெல்வது பெரிதுஞ் சிந்திக்கத்தக்கது. 'சேரலாதஃபொருட்டுப் பதுமன்றேவியான சோதரியீன்ற இன்னான்' என்பதே 'சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவி யீன்றமகன்' என்ற தொடர்க்குப் பிறர் கூறும் பொருளாம். 'பதுமனுக்கு அவன் மனைவியீன்ற இன்னான்' என்பதனானே, அவ்விருவர்க்கும் மகனே அவன் என்றமுறை தானே போதரும். ஆயின், அத்தொடரில் தெளிவிக்கப்படவேண்டியது சேரலாதனுக்கு அவன் மருகன் என்பதே. 'சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவி யீன்ற மருகன்' எனின், பதுமன்றேவி யீன்றமகன் சேரலாதற்கு மருகனானவன் என்பதுடன், அத்தேவி சேரசகோதரியே என்பதும் பெறப் படத் தடையில்லை. 'சாத்தனுக்கு, இச்சிறுவன் மகன்பெற்ற பேரன், மகள்பெற்ற பேரன்' எனின், 'அவனுக்கு மகள்பெற்ற பேரன்' என்பது விடையாக இக்காலத்து மக்களும் வழங்குவர்; இதுவும் மேற்கூறிய

தொடர்போன்றதாம். இம்முறையினன்றிச் 'சேரலாதற்கு இன்னான் மனைவி யீன்ற மகன்' எனின்—மேற்குறித்தபடி அம்மனைவி சோசகோதரியே என்பதற்கு யாதொருகுறிப்பும் இல்லாதநிலையில்—'பதுமனென்பானொருவனுக்குத் தேவியாயிருந்தவள்கருவில் சேரனுக்குப்பிறந்த மகன் என்பதுபட்டு விபரீதப்பொருள்பயக்கத் தடையில்லையாம். ஆகவே, அவ்விபரீதத்துக்கு உள்ளாகாதவாறு காக்கவேண்டின், சேரனுக்கு அவன் மனைவியான பதுமன்றேவிவயிற்றுப் பிறந்தமகன் என்றே அத்தொடர்க்குப் பொருள்கூறவேண்டும். சேரர்சோதரியரல்லாதவரை அவர் சோதரியரென்றும், அவர் மருகரல்லாதவரை மருகரென்றும் மனோபாவம் பண்ணிக்கொண்டு, பழிகளைப் பலபடியாக ஏறிட்டுக்கூற மூலத்திற் சிறிதும் இடமேயில்லை. இச்செய்தி பின்பு நன்கு விளக்கப்படுதலின் ஈண்டு விரித்திலேன்.

(3) இவ்வாறு தங்கொள்கைக்கு மகனென்றசொல் நன்கமையாமையால், அச்சொற்கு 'வழித்தோன்றல்' என்ற பொருளுமுண்டென்றும், அதனால் சேரலாதன் முதலியோர்க்கு அவர் சகோதரியீன்ற வழித்தோன்றலர் என்ற கருத்தும் அச்சொல் பயக்கும் என்றும் அன்னோர் கூறுவர். ஆண்மகன், பெற்றமகன் என்றபொருள்களில் மகன் என்பது அசாதாரணமாக வழங்குவதன்றி 'வழித்தோன்றல்' என்ற பொருட்கண்ணும் அது வழங்குமென்பது பிரமாணபூர்வமாயன்றி ஏற்கத்தக்கதன்று. "மருமான் பிறங்கடை யும்பல் வழித்தோன்றல்" என்பது திவாகரம். இதனுள் மகனென்பது வழித்தோன்றலின் பரியாயங்களுள் ஒன்றாகப் படிக்கப்படாமை காண்க. முன்னூல்களினும் அப்பொருள்வழக்கின்று. 'இன்னார்க்கு இன்னாள் ஈன்ற மகன்' என்ற தொடர்க்கு நேரே பொருள்கொள்வதை விட்டு, இன்னார்க்கு என்பதைக் கொடைப்பொருளில் ஏற்பேனக்குறிக்குமென்றும், இன்னாள் என்பது சகோதரி என்றும், மகன் என்பது வழித்தோன்றல் என்றும் வலிந்து பொருள்கொள்வது எற்றுக்கு?

"அந்துவற் கொருதந்தை யீன்றமகன்
பொறையன் பெருந்தேவி யீன்றமகன்"

என்ற பதிகத்தொடருள்—'தந்தையீன்ற மகன்' என்பதற்குமட்டும் 'பெற்றமகன்' என்று பொருள்கூறுவோர், அடுத்துவரும் 'பெருந்தேவி

யீன்ற மகன்' என்பதற்கு 'பெற்ற வழித்தோன்றல்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாமை என்னையோ? தாம் கருதிய மருமக்கட் டாயவழக்கை இயற்கையானன்றி அத்தொடரினின்று பெறவைக்கவே அவ்வாறு கூறப்படுதல் தெரியலாம். 'அந்துவற் கொருதந்தை யீன்ற மகள்' என்பதற்கு 'அந்துவனுடைய தந்தைபெற்ற மகள்' என்பதன்றோ, அவர்கூறும் பொருள்? அப்பொருளில், அந்துவற்கும் தந்தைக்கும் உள்ள முறையைக் குவ்வுருபு காட்டி ஒழிந்ததாகும். ஆகவே, பொறையன் பெருந்தேவி ஈன்ற மகன், தன்னை பேற்றற்குரிய மாமனின்றித் தனியே நிற்றலால், அவனொருவனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கவேண்டியதாகின்றது. அவனை ஏற்றற்குரிய மாமன் அவ்வந்துவனே யாகவேண்டும் என்பது நியதியில்லை. உதியஞ்சேரற்கு, சேரலாதற்கு என்பவற்றிலுள்ள நான்கனுருபுகளை 'ஈன்ற' என்ற வினையோடு ஒருமுறையே இயைத்துக்காட்டிவரும் பதிகவாசிரியர், ஈண்டுமட்டும் அம்முறையை மாற்றிக் குவ்வுருபைத் தந்தையுடன் இணைக்க முறைப்பொருளும், மகனுடன் இணைக்கக் கொடைப்பொருளுமாக இருவகையும் ஓரிடமேபெற அமைத்தனர் என்று மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் கூறும் கருத்துச் சிறிதும் ஏற்கத்தக்கதன்று. அது கருத்தாயின், 'அந்துவற்கு ஒரு தந்தை யீன்றமகள்' என்றவாறு, உதியஞ்சேரற்கு ஒருதந்தையீன்றமகள், சேரலாதற்கு ஒருதந்தையீன்ற மகள் என்றுகூறிச் சேரசோதரியர் என்பதை ஏனையிடங்களிலும் தெளிவுபெறவைத்து அப்பதிகவாசிரியர் கூறுமற்போகார் என்பதும் திண்ணம் என்க.

[3-ம் காரணம்.]

இனி, இளங்கோவடிகள் தம்முன்றோன்றலான செங்குட்டுவனை.—"சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்" என்று கூறிய உரைப்பாட்டுமடைத்தொடர், தம் மருமக்கட்டாயக்கொள்கையோடு பெரிதும் முரணுதலால், அதன்கணுள்ள 'சோழன்மகளீன்றமைந்தன்' என்பதற்குச் 'சோழன்மனைவியீன்ற வழித்தோன்றல்' என்று பொருள் கூறுவதும் அன்னோர்க்கு அவசியமாயிற்று. அதனால், மகளென்பது மனைவிப்

பொருளில் வருமிடங்களைத் தேடி அவற்றைத் தமக்கு ஆதாரமாகப் பற்ற லாயினர், அன்னோர்.[1]

(1) அம்மேற்கோளைப் பற்றிக் கூறுதற்குரிய குறை ஈண்டு இல்லை. ஆனால், இளங்கோவடிகள் தம் தமையனது பிறப்புச்செய்தியை விளங்கக் கூறவந்தவிடத்தே மனைவிப்பொருளில் மகட்சொல்லை வழங்கினர் என்பார்கூற்றே அக்குறைக்குப் பெரிதும் உரியதாகின்றது. செங்குட்டுவனுடன் ஒருதாய்வயிற்றுப் பிறந்த அடிகள்—'நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என்பராயின், அத்தொடர் அவ்வடிகளது பிறப்புச்செய்தியையும் உணர்த்தியவாறேயாம். 'சோழன்மனைவி பெற்றவனும் சேரலாதன் மருகனும் ஆனவனே செங்குட்டுவன்' என்று அவர் கருதியிருப்பின், 'சேரலாதற்குச் சோழன்றேவியீன்ற மருகன்' என்று, ஐயத்துக்கிடமின்றி விளக்கமாகப்பாட அவ்வடிகள் அறியாதவரல்லரே? பதிற்றுப்பத்துப் பதிகவாசிரியர், நெடுக மகன் என்று கூறியதை யொப்பவே, 'மகளீன்ற மைந்தன்' என்றே இவரும் வழங்கவேண்டிய இன்றியமையாமை என்னோ? உதயகுமாரனும் மணிமேகலையும் முற்பிறவியிற் கணவனும் மனைவியுமாகவிருந்தசெய்தி கூறுமிடத்து—"நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉம், மனக்கினி யாற்கு நீ மகளாய தூஉம்" எனச் சாத்தனார் கூறலாயினர். இங்கு மகன், மகள் என்பன—வனுவரர்க்குப் 'பிள்ளை, பெண்' என்ற வழக்குப்போல—கணவன் மனைவியரையே உணர்த்துவனவன்றி வேறு உணர்த்த இடமில்லை. மருமக்கட்டாயப்படி, 'சேரலாதற்குச் சோழன்றேவி யீன்ற மருகன்' என்ற கருத்து விளங்கப் பாடவேண்டிய விடத்தே—'தம் தாயைப்பெற்றவன் சோழனே, சேரனுக்கு அத்தாயிடம் பிறந்தமகன் தம் முன்றோன்றலே' என்ற பொருளே யாவர்க்குந்தோன்றித் தாங்கருதியதற்கு மாறான பொருள்பயக்கும்படி, தேவியைக் குறிக்க மகட்சொல்லையும், மருகனைக் குறிக்க மைந்தனையும் அடிகள் அமைத்தார் எனல்

---

1. மனைவிப்பொருளில் மகட்சொல்வருதற்கு அவர் காட்டிய பிரயோகங்களிலே, 'கண்போன்ற மாமன் மகள்' என்ற சிந்தாமணித்தொடரு மொன்று. ஈண்டு 'மாமன் மகள்' என்ற சிந்தாமணியாசிரியர்கருத்து—'மாமன் புதல்வி' என்பதன்றி 'மாமனுக்கு மனைவி' என்பதன்று. மாமன் என்றது சீவகற்கு அம்மானான கோவிந்தனை. அதனால், அவர்காட்டிய அம்மேற்கோள் ஈண்டு ஏற்புடைத்தன்றென்க.

எங்ஙனம் பொருந்தும்? மக்கட்டாயமாயின் பதுமனுக்குத் தனையை என்று கூறாது தேவிப்பெயராற் கூறியது தவறென்று குற்றங்கூறுவோர், மருகன் என்று கூறவேண்டியஇடங்களில் மகன் என்றேகூறியதில் உண்டாம் பெருங் குற்றங்களை மறந்தது வியப்பேயாம்! பிறர் கருத்தின்படி சேரன்மருகனே செங்குட்டுவன் என்பதனைச் சேர சம்பந்தமில்லாதவரும் பிற்பட்டவருமான பதிகவாசிரியர் கூறுததுபற்றி அத்துணைபாகக் குறைகூறுதற்கு இடமில்லை. நேர்மருகருள் ஒருவரான இளங்கோவடிகள் அம்மானுரிமையை அடைந்து விளங்கும் தம் தமையனைச் 'சேரலாதன்பொருட்டுச் சோழன்றேவியீன்ற மருகன்' எனத் தாம் பாடப்புக்க உரைநடையிலும் தெளிவியாது அதற்கு நேர்மாறான பொருளே வெளிப்படையாம்படி ஒரு தொடர் அமைத்தனர் எனல் பெருங்குறைக் கிடனாவதன்றோ?

(2) செங்குட்டுவனைச் 'சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என அவனிளவல் கூறியது, சோழன்மகன் என்ற கருத்தாலன்று என்பதனை வேறுவழியாலும் தெளிவிப்பேன். பத்தினியின் கடவுண்மங்கலம் (பிரதிஷ்டை) முடிந்தபின், செங்குட்டுவன் வேள்விச்சாலைக்கு எழுந்து சென்றபோது, உடன்செல்லவெழுந்த இளங்கோவடிகளைநோக்கிப் பத்தினிக்கடவுள் தேவந்தியென்ற பார்ப்பனமாதின்மேல் ஆவேசித்தவளாய்—

"வஞ்சி மூதூர் மணிமண் டபத்திடை
நுந்தை தாணிழ லிருந்தோய்! நின்னை
அரைசுவீற் றிருக்குந் திருப்பொறி யுண்டென்
றுரைசெய் தவன்மே லுருத்து நோக்கிக்
கொங்கவிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தானைச்
செங்குட் டுவன்றன் செல்ல னீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்முன்
அகலிடப் பார மகல நீக்கிச்
சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்
தந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்தென்
றென்றிற முரைத்த விமையோ ரிளங்கொடி"

என்று கூறியதாக அவ்வடிகளே தம் நூன்முடிவிற் பாடுகின்றார். வஞ்சிமாநகரில் ஆண்டுவந்த சேரன் தம் மாமனேயாயின், அம்முறைச்

சொல்லைப் பெய்து தமக் கவனோடுள்ள உறவுமுறையை ஆண்டுந் தெளிவு படுத்தாது 'நுந்தை தாள்நிழ லிருந்தோய்' என்றும் அவர் பாடுவரோ? ஈண்டு நுந்தைச்சொல் மருமக்கட்டாய முறையோடு பெரிதும் மாறுபட்டு நிற்றலால், அதற்கும் வேறுபொருளொன்று அத்தாயங்கூறுவோரால் கற்பிக்கப்படவேண்டுவதாயிற்று. அஃதாவது—'நம் தலைவன்' என்ற பொருளே நுந்தைக்குரியது என்பதாம். 'எந்தை வாழிய வாதனுங்க' என்பதுபோன்றவை, அதற்கு அவர்காட்டும்பிரமாணங்களாம்.* இஃது, இங்கு ஆராயற்பாலது. எந்தை நுந்தை தந்தை என மூவிடத்தும்வரும் முறைச்சொற்களுக்குப் 'பெற்றபிதா' என்பதே கருத்தாகும். இச்சொற்கள் அருமையும் பெருமையும் அன்பும் பாராட்டற்குரிய இடங்களில்— 'எந்தை வாழிய வாதனுங்க' எனத் தலைவனையும், 'எந்தை பெம்மான்' என வழிபடுகடவுளையும், 'எந்தைவருக வெம்மான்வருக, மைந்தவருக மகனே வருக' எனப் பெற்ற மகனையும் குறிக்க வழங்குவன. அப்பன், அன்னை, தாய் முதலியனவும் இந்தகையவே. இவற்றுக்கெல்லாம் 'தந்தைபோல் தலையளிப்பவன்' 'தாய்போல் அன்புடையவள்' என்பனவே கருத்தாம். அருமை பெருமை பாராட்டுமிடங்களிலன்றி, எளிமை இழிவுபற்றியவிடத்தும் நாய் பேய் கழுதை என்று மக்களை வழங்குவதுண்டு. இவ்வழக்குடைமைபற்றித் தந்தை தாய்முதலியன—பிதாமாதாக்களையன்றி—மகன் மகள், தலைவன் தலைவி, கடவுளர் முதலியவர்களை இயற்கையி லுணர்த்தும் ஆற்றலுடையவென்பது ஏற்றதன்றாம். ஏற்றதாயின், தந்தைக்கு மகனென்ற பொருளும் தாய்க்கு மகளென்ற பொருளும் நாய் பேய் முதலியவற்றுக்கும் இழிந்தவன் இழிந்தவள் என்ற பொருளும் உண்டெனல் வேண்டும். இங்ஙனம் கூறல் முன்னோர் வழக்கன்மையின் அது சிறிதும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

(3) அன்றியும் 'எந்தை வாழிய வாதனுங்க' என்புழிப்போல, 'நுந்தை தாணிழ லிருந்தோய்' என்புழி, நுந்தைச்சொல் தலைவன் என்ற கருத்தைக் குறிக்கவேண்டி வந்ததன்று; மற்றுச் சோலாதற்குப்

---

*'அஃதை தந்தை...... அடுபோர்ச் சோழர்' என்பது, தந்தைமுறையினளையே குறிக்கவந்த தொடராதலின், (தொல். சொல். 461, நச்.) அதனைத் தலைவன் என்ற பொருளில்வந்ததாகப் பிறர் தமக்கு ஆதாரமாகக் காட்டியது பொருந்தாதென்க.

பின் அவனை 'அரசு வீற்றிருக்குந் திருப்பொறி'யுள்ள கோமகனைக் குறிப்பிடவந்தவிடத்தே, ஆவேசமுற்ற தேவந்தி இளங்கோவை அங்ஙனம் விளித்தனளாவள். அதனால் அந்நங்கைமொழி, முன்னவற்குப் பின்னவனோடுள்ள உறவுமுறையையும் அதுபற்றிவரும் அரசுரிமையையும் குறித்தற்கு வந்ததென்றே கொள்ளற்பாலது. அவ்வாறன்றி, மருமக்கட்டாயப்படி அம்மான் என்ற முறையாலுங் கூறுதலொழித்து, யாவர்க்குந் தலைவனாதற்குரிய அரசனை 'உனக்குத் தலைவனாகி யிருந்தவனே' என அப் பொதுப்பொருள்படத் தேவந்தி இளங்கோவை நோக்கி விளித்தனள் என்பது, அங்குள்ள சந்தர்ப்பத்துக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாமை காணலாம்.

(4) இன்னும் மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் கருதுமாறு, சோழன் மணக்கிள்ளியே செங்குட்டுவன் தந்தையாயின், அக்கிள்ளியே அக்காலத்துத் தலைமைவகித்த சோழவரசனாவன். என்னெனில்—அப்போது ஆட்சிபுரிந்துவந்த சோழனிறந்ததும் அவனாட்சியுரிமைபற்றி ஒன்பதின்மர்சோழர் ஒருங்குதிரண்டு "இளவரசுபொறார் ஏவல்கேளார், வளநாடழிக்கும் மாண்பின"ராய்ப் பெருங்கலாம் விளைக்கச் செங்குட்டுவன் அரசுக்குரிய கோமகனுக்குத் துணையாகச்சென்று, நேரிவாயிலிற் பெரும்போர்புரிந்து அவ்வொன்பதின்மரையுங் கொன்று கலகத்தையொடுக்கி, அக்கோமகனையும் சோழசிங்காதனத்தில் நிறுவினன் என்ற செய்தியை மாடலன்கூற்றாகவைத்து இளங்கோவடிகள் ஈரிடங்களிற் கூறுகின்றார்.[1] "ஒன்பது குடையு மொருபக லொழித்து" எனவரும் முற்றும்மையால், சோழர்கிளை ஒன்பதுபிரிவுபெற்று ஒன்பதின்மர்சோழரால் ஆளப்பட்டுவந்ததென்பதும், அவ்வொன்பதின்மரினும் வேறாய் அந்நாட்டின் தலைமையரசுக்குரியனாயிருந்த கோமகனே செங்குட்டுவனால் உதவிபுரியப்பெற்றவன் என்பதும் பெறப்படும். "ஆராத் திருவிற் சோழர்குடிக் குரியோ, ரொன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து" என்றார் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகவாசிரியரும். எனவே, செங்குட்டுவனால் அழிவுண்ட ஒன்பதின்மருட் சேராத தலைமைச்சோழனே மணக்கிள்ளி என்பதும்; அவன் வழித்தோன்றலே சோழசிங்காதனத்தில் நிறுவப்பட்டவன் என்பதும் ஏற்புடையவாதல் காணலாம். அங்ஙனம் அரசிய

---

[1] சிலப், 27, 118—23; 159—61.

வில் நிறுவப்பெற்ற கோமகன் செங்குட்டுவற்கு மிகநெருங்கிய உறவினனாகவும் வேண்டும். இல்லையேல், பிறசோழர்குடி வேந்தரையெல்லாம் ஒருங்கே அழித்துவிடவேண்டிய ஆவசியகம் அவனுக்கு ஒருபோதும் நேர்ந்திராது. அதனால், மருமக்கட்டாயப்படி செங்குட்டுவனுடைய தந்தையாதற்குரிய சோழன்பெற்ற மக்களுள் ஒருவனாகவோ, மக்கட்டாய முறைப்படி அச்சோனின் தாய்ப்பாட்டன் வழித்தோன்றலாகவோ அவனுதவிபெற்ற சோழகோமகன் இருத்தல்வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது.

பிறர்கருத்தின்படி, செங்குட்டுவன் தந்தையான மணக்கிள்ளி பெற்ற மகனே அவனால் உதவிபுரியப்பெற்றவனாயின், அவன் அக்குட்டுவற்குச் சகோதரனாதல் வேண்டும். வேண்டவே, செங்குட்டுவனுடன் அவனுதவிபெற்ற கோமகனையும் இளங்கோவையும் சேர்த்து மணக்கிள்ளிக்கு மூவர்மக்களிருந்தனர் என்று முடிகின்றது. செங்குட்டுவற்கும் இளங்கோவுக்கும் அப் புதியசோழகோனை இளையனாகக்கொள்ளுமிடத்து, மூத்தவனான செங்குட்டுவனே சோழவரசுரிமையையும் எய்துதற்கு உரியனாகின்றான். சளுக்கியவேந்தற்குச் சோழன்மகள்பெற்ற புதல்வனான முதற்குலோத்துங்கன், தன் அம்மானது சோணாட்டையடைந்தபின், தன் தந்தையின் வேங்கைநாட்டுக்குந் தானே உரிமைபூண்டு சோழ ஏகாதிபத்தியத்தைப் பெருக்கியவாறே, தன்னம்மானுரிமையான சேரநாட்டைப்பெற்ற செங்குட்டுவன் தன் தந்தையின் சோணாட்டுக்குந் தானே உரிய சக்காவர்த்தியாக விளங்கவேண்டியவனல்லனோ? சோழவரசுக்குரியனான மூத்தமகனொருவனை, சேரர்குடியில் மகட்கொண்ட குற்றத்தால், சோற்கே சோழன் விற்றுவிட்டனன் என்பது, முடிகெழுவேந்தருள் ஒருவரான சோழர்மரபுக்கு எளிமைத்தனத்தைக் கற்பிப்பதாகும். சோற்கே கொடுத்துவிட்டதாகக்கொள்ளுமிடத்தும், அச்சோழவரசுரிமை செங்குட்டுவன் தம்பியான இளங்கோவுக்குத் தன்னடைவே இறங்கக்கூடியதன்றோ? அதனால், சேரவாசுரிமை தன் தமையனுக்குக்கிடைக்கும்படி தான் மாமனிடத்தினின்று விலகிவிட்டுத் தந்தையுரிமையான சோணாட்டைத் தன்னடைவே பெறுதற்கு அவ்விளங்கோ யுவாாச்சியபட்டாபிஷேகம் பெற்றுக் காத்திருக்கவேண்டியதன்றி, தமையன் அம்மானுரிமையடைதற்குத் தான் தடையா

யிருப்பதாகக் கருதவும், அதன்பொருட்டுத் தன் அரசபோகத்தை அடியோடு வெறுத்துத் துறவுபூணவும் நேர்ந்ததற்குக் காரணமென்னையோ? அன்றியும், பேரரசனான சோழன் தனக்குப்பிறந்த முதன்மைமக்களிருவரைச் சேரனுரிமைபெறவேண்டி அவன்வாயிலிற் காக்கவைத்திருந்தனன் என்பதும், அவருள் இளையமகற்குத் தன்னுரிமையை அளித்துவிட்டுத் தான் துறவுபூணுது, அவ்விளைஞன் அரசபோகத்தைத் துறந்து தவசியாகும்படி தான் பார்த்துக்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துவந்தனன் என்பதும் சோழர்குடிக்குப் பழிப்பைத் தருவன வன்றோ?

இனிச் செங்குட்டுவற்கும் இளங்கோவுக்கும் மூத்தவனே சோழசிங்காதனத்தில் நிறுவப்பட்ட கோமகன் எனின், அவ்விருவர்க்கும் போலவே இவனுக்கும் நெடுஞ்சேரலாதன் அம்மானாதல் வேண்டும்: வேண்டவே, அவ்வம்மானுரிமையைச் செங்குட்டுவற்கு முற்பட அக்கோமகனே அடைதற்குரியன். இப்பொருந்தாமைகள் நிகழ்வது பற்றி, செங்குட்டுவன் தந்தையாகிய சோழனுக்குத் தேவியரிருவரையும் அவருள் சேரசகோதரியான தேவியிடம் பிறந்தமக்களாகச் செங்குட்டுவனையும் அவனிளவலையும், மற்றொருதேவியிடம் பிறந்தவனாகச் சோழசிங்காதனம்பெற்ற கோமகனையும் மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் இனிப் புதிதாகக் கற்பிக்கவேண்டியதேயாம்? ஆயின், அக்கருத்தும் அமையாமையை இனி விளக்குவேன்.

(5) மருமக்கட்டாயப்படி சோழன்மகனாதற்குரிய செங்குட்டுவனால் சோழசிங்காதனம் பெற்ற கோமகன், அக்குட்டுவற்கு மேற்கூறியவாறு சகோதரனாயினும் பின்னேதானாயினும் வேறியாவனாயினும் தந்தைவழியில் அவன் ஞாதியரசனே என்பதில் யாதோர் ஐயமும் நிகழ இடமில்லை. பகைத்துநின்ற நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளி என்ற சோழவரசர்களை நோக்கி "ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே, இருவீர் வேற லியற்கையு மன்றே" (புறம். 45) என்று கோவூர்கிழார் பாடியதும் சோழர்குடிமுழுதும் ஒருகோத்திரமுடையது என்ற கருத்துப்பற்றியதேயாதல் காண்க. அதனால், அக்குடிமுழுதும் செங்குட்டுவற்கு ஞாதிவழியில் தந்தை, சகோதரன், மகன்போன்ற முறைகளுள் ஒன்றற்குரியதாருமேயன்றி, தந்தையுடன்பிறந்தாள், தாயுடன்பிறந்தான் முதலிய பிறகோத்திரத்தைப்பற்றிவரும் முறைக்குரியதன்று என்பது

தெளியப்படும். செங்குட்டுவனுக்கும் அவனால் உதவப்பெற்ற சோழனுக்குமுள்ள உறவுத்தொடர்பு, மேற்கூறிய முறைதவறி அமையுமாயின், அப்போது அவ்விருவரும் ஒருகோத்திரமுடைய சோழர்குடிப் பிறந்தவர் அல்லரென்றும், வேறுபட்ட குடியினரே என்றும் ஒருதலையாகத் துணியத் தடையில்லையன்றோ? இளங்கோவடிகள் தம் தமையனுக்கும் அக்கோமகனுக்கும் உள்ள உறவுமுறையை—

"நின் மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
ஒத்த பண்பின ரொன்பது மன்னர்" (சிலப். 27, 118—9).

என்ற தொடரிற் கூறுதல் குறிப்பிடற்பாலது. செங்குட்டுவற்கு அவனுதவிபெற்ற சோழன்மகன் மைத்துனன்—என்று உடன்பிறந்த அடிகள் முறைகூறிச்செல்வது, மருமக்கட்டாயக்கொள்கையைத் தலைகவிழ்ப்பதன்றோ? அத்தாயமுறைப்படி, சோழன்மகனான செங்குட்டுவற்கு அச்சோழகோமகன் சகோத்திரனாதலின், மைத்துனமுறைமை அவ்விருவர்க்கும் ஒத்தியைவதன்றே? தந்தையுடன்பிறந்த அத்தை அன்றித் தாயுடன்பிறந்த மாமன் என்பார் மக்களேனும், அத்தை அம்மான் முறையினர் மக்களேனும், மனைவியுடன்பிறந்தார் அன்றி மனைவியின் சகோதரமுறையினரேனும் 'மைத்துனன், மைத்துனி' என்ற வழக்கிற்குரியரேயன்றி, ஞாதியர் அவ்வழக்கிற்குரியராகாமை நாடறிந்ததொன்றாம். அதனால், மகன், மகள், மைந்தன், தந்தை என்பவற்றுக்கு வேறுபொருள் கற்பித்தவாறு இதனைக் கற்பித்து இணைத்தற்கு இடமில்லை. இங்ஙனம், செங்குட்டுவற்கு அவனுதவி பெற்ற சோழன்மகன் வேற்றுக்குடிப்பிறந்த மைத்துனன் என்பதனாலும், 'நுந்தை' எனச் சேரனைக் குறிப்பிடுதலாலும் அக் குட்டுவன் சேரர்க்குப் பிறந்தமகனே யன்றிச் சோழன்மகனல்லன் என்பதும், அதனால் 'சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என்ற இளங்கோவடிகள் கருத்து, சேரனுக்குச் சோழன் தனையைபெற்ற புதல்வனே என்பதும் மலையிலக்காதல் கண்டுகொள்க. இதனால், "அடிகளின் மூலவாக்கியத்திலும் அடியார்க்குநல்லாரின் உரைத்தொடரிலும் வருகின்ற மகள் என்னுஞ்சொல் தனையைப்பொருளிலேயே நிற்குமாயின், இதுவரை நாம் செய்த ஆராய்ச்சியெல்லாம் விழல்நீராகும்" என்று மருமக்கட்டாயக்கொள்கையினரே கூறியவாறு, மகட்சொல், அவ்விருவர் கருத்தின்படி, தனையைப்பொருளதேயாதல் கண்டுகொள்க.

'மைத்துனவளவன்' என்று சோழகோமகனை அடிகள் முறை கூறியதென்னை யெனிற் கூறுவல். "திகழொளி ஞாயிற்றுச் சோழன் மகள் ஈன்ற மைந்தன்' செங்குட்டுவன் எனவே, அச்சோழன் அக்குட்டு வற்குத் தாய்ப்பாட்டனவன் என்பதும், அப்பாட்டன், செங்குட்டுவன் தந்தை சேரலாதற்குச் சமகாலத்தரசாண்ட சோழவேந்தன் என்பதும் தாமே போதரும். இதனால், செங்குட்டுவனது நீண்ட ஆட்சிக்காலத் தில், தாய்ப்பாட்டனான சோழன்மகனும் அவன்பின் பட்டமெய்திய வனே—அஃதாவது செங்குட்டுவன் தாயுடன்பிறந்த அம்மானே— சோணாட்டை அக்குட்டுவன்காலத்து ஆண்டுவந்தவன் என்பதூஉந் தெரியலாம். பத்தினிக்கல் எடுத்துவரச் செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்றதற்குச் சிறிது முன்புதான், சோணாட்டுக்கலகத்தை அடக்கிச் சோழன்மகனைப் பட்டத்தில் அவன் நிறுவினன். இச்செய்தி, கங்கைக்கரைப்பாடியில் மாடலனை நோக்கிச் சோணாட்டுநிலைமைபற்றி அச்சேரன் உசாவியவற்றால் விளக்கமாம். அப்போது செங்குட்டுவற்கு 46, 47-வயதென்பது, அவன் 32-மாதங்கட்குப்பின் வடநாட்டினின்று திரும்பிவந்ததும அவற்கு 50-ஆம் பிராயம் நடைபெற்றதாக இளங்கோ வடிகள் தெளிவாகக் கூறுதலாற பெறப்படுகின்றது. இவற்றினின்று, செங்குட்டுவனது 46, 47-ஆம் பிராயத்துக்குச் சிறிது முன்பு சோ ணாடாண்ட தன்னம்மான் இறந்தனனாக, அதனால் உண்டான நாட்டுக் கலகத்தைத் தானே படையெடுத்துச்சென்று அடக்கித் தன் அம்மான் சேயைப் பட்டத்தில் நிறுவிவந்தனன் அச்சேரன என்பது தெளிவாகத் தடையில்லை. எனவே. 'மைத்துனவளவன்' என்று இளங்கோவடிகளாற் கூறப்பட்டவன் அவ்வம்மான் மகனேயன்றி வேறெவனுமல்லன் என்பது கண்டுகொள்க. இம்மைத்துனச் சோழன் பெயரைப் பெருங்கிள்ளி என்று அவ்வடிகளும், பெருநற்கிள்ளி என்று அடியார்க்குநல்லாரும் கூறுவர்.

[4-ம் காரணம்.]

பதிற்றுப்பத்துத் தொடர்களிலே, புலவர்கள் பாட்டுடைச் சேரர் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டவாறு, அவர் மனைவியர்பெயரை ஓரிடத்தேனும் சுட்டாமல் "நன்னுதல்கணவ' 'ஒண்டொடிகணவ' 'நல்லோள்கணவ' என்றிவ்வாறு அன்னோர் கூறிச்செல்லுதலே, மருமக்கட்டாயப்படி,

அரசியலில் உரிமைபதவியற்ற அம்மனைவியரின் சிறப்பிலா நிலையைக் குறிப்பதாகும் என்று அத் தாயங்கூறுவோரால் வாதிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாதமுறையேநோக்கின், உரிமைபதவிகட்குரிய சோசகோதரியரின் பெயர்கள் அத் தாயத்திற்கேற்பச் சுட்டிக்கூறப்படவேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது. அவ்வாறு ஓரிடத்தேனும் அச்சோசகோதரியர் பெயர்கள் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களிலே பயிலாததென்னே? பதிற்றுப்பத்துப்பாடிய புலவர்கள் பலராய் முற்பட்டிருந்தவரென்பதும் அப்பத்துக்களைத் தொகுத்து அவற்றின் பதிகங்கள் பாடிய புலவர் ஒருவராய்ப் பிற்பட்டிருந்தவரென்பதும் அறியத்தக்கன. இஃது, அச் சேரர்களின் நீண்டும் குறுகியும் உள்ள ஆட்சிக்காலங்களின் தொகையை ஒவ்வொருவர்க்கும் பதிகவாசிரியர் கூறிச் செல்வதாலும் அறியப்படும். மருமக்கட்டாயங்கூறுவோரும் இதனைமறுத்தனரில்லை (செந். பக். 128). அங்ஙனமாகவும் பதிகம்பாடியவரே பாட்டுப்பாடியவராகக் கருதி அப் பதிகங்களிலமட்டும் பயிலும் சோசகோதரியர் பெயர்கள் பதிற்றுப் பத்துப்பாட்டுக்களிலும் பயில்வதாகக் கூறியது என்னே? இதனால், சோமனைவியரைப் போலவே, சோசகோதரியரையும் பதிற்றுப்பத்துப் புலவர்கள் பெயர்கூறினர் இல்லை என்பதும், அதனால் அச்சிறப்பின்மையில் அவ்விருவரும் ஒருதன்மையரே என்பதும் தெரியலாம். சேரரைச் சார்ந்த அம்மகளிர் மட்டும் அல்லர். மக்கட்டாயிகளாகவே மருமக் கட்டாயங்கூறுவோராலும் கொள்ளப்பட்ட சோழபாண்டியரின் அரசுரிமைத்தேவியரும் பிறரும் பெயர்கூறிச் சிறப்பிக்கப்பெற்றனரில்லை. "செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ' (புறம். 3) எனப் பாண்டியன்றேவியையும், 'அறம்பாடிற்றே யாயிழை கணவ' (ஷை, 34) எனச் சோழன் றேவியையும், "மலர்போன் மழைக்கண் மங்கையர் கணவன்" (மலைபடு. 58) என நன்னன்வேண்மாண்றேவியையும் பெயர் கூறாது, அவர் நன்னலமே விளங்கப் பண்டைப்புலவர்கள் பாடுதல்காண்க. "மக்களுட் பெண்பாடுதல் சிறப்பின்மையிற் 'செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ' என்றாற்போலச் சிறுபான்மை ஆண்மக்களொடுபடுத்துப் பாடுப" (தொல். புறத். 26) என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வரசியரளவேயோ! "மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்' (திருமுரு. 6), 'மங்கையர் கணவ' (ஷை. 269) எனத் தெய்வபத்தினியரும் இம்முறையே சிறப் பிக்கப்படுதல் காணலாம். ஒருகால், இத்தெய்வங்களும் மருமக்கட்

டாயத்தின வென்றே வாதிக்கவும் படுங்கொல்! இவற்றால் மருமக் கட்டாயக்கோடற்குப் புலவர்கள் மனைவிபெயர்சுட்டாமையைக் காரண மாக்கிக் கூறிய புறச்சான்று சிறிதும் பொருந்தாதென்க.

[5-ம் காரணம்.]

பதிற்றுப்பத்திற் கண்ட சேரவரசர் இருகிளையினராவர் என்றும், ஒருகிளையினர் உதியஞ்சேரலையும் மற்றொருகிளையினர் அந்துவன் சேரலையும் மூலபுருடராக உடையரென்றும், மாமன்மாரும் மருமக்களும் மூத்தவன் முறையில் ஒருவர்பின்னொருவராக ஆட்சிபெறுதற்குரிய மருமக்கட்டாயப்படி, உதியஞ்சேரலின் மருகன் (1) நெடுஞ் சேரலாதனும், அவன்பின் அவன் தம்பி (2) பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனும் ஆண்டபின், அவ்விருவரின் சகோதரிகளுள் ஒருத்தியான பதுமன்றேவியின் மூத்தமகன் (3) நார்முடிச் சேரனும், அவன்பின் மற்றொரு சகோதரியான சோழன்தேவிமகன் (4) செங்குட்டுவனும், அவன்பின் முற்கூறிய பதுமன்றேவியின் இளையமகன் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனும் பட்டம்பெற்றிருத்தலும்; மற்றொருகிளையில்—அந்துவற்குப்பின் மருகர்பாரம்பரையில் ஆட்சித்தொடர்பு அமைந்திருத்தலும் மருமக் கட்டாய முறைக்கே ஏற்றதாகும் என்றும் கூறப்படுகின்றன. அன்றியும், இம்முறையை மக்கட்டாயத்துக்குற்றதாகக் கொள்ளுமிடத்து, சேரலாதற்குப் பின் அவன் மூத்தமகன் செங்குட்டுவன் பட்டம் பெறுதலை விலக்கி, அவன்பின்னோனான நார்முடிச்சேரல் ஆட்சிபெற்றிருத்தலும், செங்குட்டுவற்குப்பின், அவன் மகனைப் பதிற்றுப்பத்துக்கூறும் குட்டுவன்சேரல் பட்டம் பெறாது, அக்குட்டுவற்கு மற்றொரு பின்னோனான ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரல் ஆட்சிபெற்றிருத்தலும் முறையன்று என்றும் வாதிக்கப்படுகின்றது. மேலெழ நோக்குமிடத்து இவ்வாதம் அமைவுடையதுபோல் தோற்றினும், சரித்திரவுண்மைக்குச் சிறிதும் உற்றதன்று என்பதை இனிவிளக்குவேன்.

(1) பதிற்றுப்பத்துக்கூறும் சேரரையெல்லாம் ஓரிடத்தாட்சி செய்துவந்த ஒருகிளையினராகவே கொண்டு இம்முறை கூறுவதாயின், அது சிறிது சிந்தித்தற்குரியதாகும். அவ்வாறன்றி ஈரிடத்தாண்டு வந்தவராகப் பகுத்துக்கொள்ளுமிடத்து, பலவிடத்துப் பலகிளையினராய் ஆண்டுவந்தவராகவும் நாம் அவரைப்பகுத்துக்கொள்வதால் நேரும்

தடை யென்னோ? சங்ககாலத்திலே தமிழ்மூவேந்தரும் தனித்தனியே பல பகுதிப்பட்டிருந்தவர் என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது. ஆயினும், அவ் வேந்தர்குடியில் தலைமையரசனொருவன் அக்குடிக்குப்பொதுவான தலைநகரத்திருந்து ஆட்சிபுரிவதும், ஏனைய கோக்கிளையினர் தமக்குப் பகுத்தளிக்கப்பெற்ற நாடாட்சிபெற்றோ, தலைமையரசன் பிரதிநிதியாகவோ, அத்தலைவனுரிமைபதவிகளை ஒப்பியவராய் வாழ்ந்துவருவதும், அத்தலைமையரசுக்குரிய பெருமையெல்லாம் தமக்கும் உரியவாகவே கொண்டு அக்கிளைவேந்தர் பாராட்டிக்கொள்ளுதலும் தொன்றுதொட்டு வரும் மரபு என்பது சங்கநூல்களால் நன்கறியலாம். ஒருகுடியிலுதித்த வேந்தர் பலரை ஒரேபுலவரும் அவர்சமகாலத்துப் புலவர்களும் அக்குடிச்சிறப்பெல்லாம் அமையப்பாடுதற்கு, இங்ஙனம் பலபகுதியினராய் அவ்வேந்தர் ஆட்சிபுரிந்துவந்ததே காரணமாம். இவ்வாறு கொள்ளாக்கால் ஒரேகுடியில் தலைமைவேந்தர் பலர் ஏககாலத்தே ஓரிடத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு நாடாட்சிபுரிந்துவந்தனர் என்று கொள்ளவும், அதனால் சரித்திரவொற்றுமைகாணாது தலைதடுமாறவும் இடமுண்டாகும். அம்முறையில், சேரரும் பலபகுதியினராயிருந்தவரே என்பதும், அவர்க்குத் தலைமையாட்சியிடம் வஞ்சிமாநகராயிருந்ததென்பதும் அறியத்தக்கன. நெடுஞ்சேரலாதன் தம்பி பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவன், தன்குலத்தில் தன்னின முதியரானவர்க்குத் தன்னாட்டைப் பகுத்தளித்தான் என்று அவன் பதிகம் கூறுகின்றது. இது, சேரர்கிளை பல்கியிருந்தமைக்கு உற்றசான்றன்றோ? அப்பதிகத்தில் "முதியரைத் தழீஇ மண்வகுத்தீத்தவன்" அக்குட்டுவன் எனப்படுதலால், முதியவர் முறையில் வரும் மருமக்கட்டாயப்படி அவன் சிங்காதனமேறியவனல்லன் என்பதும் பெறப்படுதல்காண்க. இங்ஙனம் பலராயிருந்த சேரர்கிளையினருள், பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவன் ஆட்சிபுரிந்தநாடு மலையாளப்பிரதேசமாகும்[1] நெடுஞ்சேரலாதற்குப் 'பதுமன்றேவியிற்றுப்பிறந்த மக்களிருவரும் பூழிநாட்டையும் அதனைச்சூழ்ந்த பிரதேசத்தையும் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள். அந்நாட்டை நன்னன் என்பான் கைப்பற்றியிருந்தனன் என்றும், தான் அரசுரிமை எய்தவேண்டியகாலத்தில் நாடிழந்திருந்த சேரவேந்தன் தன்னரசுக்குரிய கண்ணியும் முடியும் பகைவர்கவர்ந்ததனால், களங்காயாற்கண்ணியும் நாரால்முடியுஞ்செய்து பட்டங்கட்டிக்கொண்டு, அந்

[1] சேரன்-செங்குட்டுவன், பக். 177-8.

கண்ணனுடன் பெரும்போர்புரிந்து இழந்தநாட்டை மீட்டுப்பெற்றனன் என்றும், அதுபற்றியே 'களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்' என்று வழங்கப்பட்டனன் என்றும் அவன் வரலாறு கூறப்படுகின்றது. இனி, அந்துவன்பின் செல்வக்கடுங்கோ முதலிய மூவரும் கொங்குநாட்டின் வடபகுதியை ஆண்டவர்கள். வானி என்ற பவானிநதியும் நன்றா என்ற தேனன்றுமலையும் இவர் நாட்டனவே.[1] யானைக்கட் சேய்மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறைமுதலியோர் மேல்கடற்பக்கத்துத் தொண்டிசூழ்ந்த நாட்டை ஆண்டவர்கள். இக்காலத்தே, நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் புதல்வியிற்றுப் புத்திரனான செங்குட்டுவன் தலைமைவேந்தாய் வஞ்சி மாநகரிலிருந்து கொங்குநாடும் பிறவுமடங்கிய சேரமண்டலத்தை ஆண்டு வந்தவன். சேரலாதற்குத் தன்னொத்த சோழர்குடியில் உதித்த பட்டத் தேவிக்குப் பிறந்தமகனாதலின், செங்குட்டுவன் தலைமையரசுக்குரியவ னாயினன் என்று கருதத்தக்கதாம். ஆகவே, பதிற்றுப்பத்துச் சேரர் பலபகுதிப்பட்டிருந்தவரென்பதும், ஒருகிளையினராய் ஓரிடத்தையே தலைநகராகக்கொண்டு மூத்தவன்முறையில் ஒருவர்பின் னொருவராக ஆண்டுவந்தவரல்லர் என்பதும் தெளிவாகப் பெறப்படும். இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் முன்னூல்கொண்டு இவ்வுண்மை உணரத்தக்கது.

(2) பிறர்கருத்துப்படியே, அம்மான்மாரும் அவர்பின் மருமக்களும் மூத்தவன்முறையிற் சேரவரசுரிமையை ஓரிடத்திருந்து அடைந்தவர்தாமா? என்பதை வேறுவழியாகவும் இனிச் சோதிப்போம். பதிற்றுப்பத்துச் சேரருள்—சேரலாதனும் அவன் தம்பியும் அம்மான்மாராகவும், நார்முடிச்சேரல், செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் மூவரும் அவர்சகோதரியரிடம் பிறந்து அவ்வம்மான்களது நாடாட்சிக்குரியாரான மருமக்களாகவும் உள்ளவராதலால், இவ்வைவரும் ஏறக்குறைய ஒருகாலத்தில் விளங்கியவர்களாகவே மருமக்கட்டாயத்துக்கு அமையவேண்டுவது அவசியமாகின்றது. இச்சேரரின் ஆட்சிக் காலங்கள் பதிகவாசிரியரால் ஒவ்வொருபத்தின் இறுதியினுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்நூல் கூறுஞ் சேரருள் முன்னவனான நெடுஞ்சேரலாதன் உத்தேசம் கி. பி. 100-ஆம் ஆண்டில் பட்டம்பெற்றவனாக வைத்துக்

1 சேரன் செங்குட்டுவன், பக். 16, 182.

கொள்வோம். அச்சேரன் 58-யாண்டு ஆட்சிபுரிந்தவனாகப் பதிகவாசிரியர் கூறுதலால், அவனாட்சி 158-ல் முடிவுபெற்றதாகும். அச்சேரலாதன்பின் பட்டமெய்திய அவன்தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் 25-யாண்டு வீற்றிருந்தவனாதலின், அவனாட்சி 183-ல் முடிவுற்றதாகும். அவன்பின் மூத்தமருகனான நார்முடிச்சேரல் உரிமைபெய்தியவனாயின், 25-யாண்டு அவனாட்சி நிகழ்ந்திருத்தலின், 208-வரை சேரசிங்காதனத்தில் அச்சேரல் வீற்றிருந்தவனாகின்றான். அவனையடுத்து இரண்டாம் மருகனாகச் சோழன்மகள்வயிற்றுப்பிறந்த செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாயின் 55-யாண்டு வீற்றிருந்த அவன் 263-வரை வாழ்ந்தவனாவன். அவனையடுத்து மூன்றாமருகனாக ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் பட்டமெய்தியவனாயின், 38-யாண்டு அவனாண்டிருத்தலின் 301-வரை அவன் வாழ்ந்தவனாதல் வேண்டும். ஆகவே, கி. பி. 158-ல் ஆட்சி முடிந்த நெடுஞ் சேரலாதற்குப்பின், சேரநாட்டாட்சி பெறுதற்கு அவன் மூன்றாமருகனான ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் 105-யாண்டுவரையும், இரண்டாமருகனான செங்குட்டுவன் 50-யாண்டு வரையும் காத்திருந்தவர் என்பது பெறப்படும். நெடுஞ்சேரலாதன் ஆயுளுடனிருந்தகாலத்தே செங்குட்டுவனும் இளங்கோவும் பிறந்து 15, 20 பிராயமுள்ள இளைஞராக இருந்தவராகவேண்டும் என்பது சிலப்பதிகாரத்தால் தெரியவருதலின், மூத்தவன்முறையில் செங்குட்டுவன் அரசியலடைந்தபோது அவனுக்கு 65, 70-வயதாயிருந்தது எனல் அவசியமாகின்றது. இத்துணைநீண்டகாலம் காத்திருந்து அவன் தன் அம்மானுரிமையை அடைந்தவனெனின், அதனிற் பல அசங்கதங்களும் நிகழக்கூடியனவாகும். நெடுஞ்சேரலாதன்பின் அவன் தம்பி ஆண்டு, அவனிறந்தபின் நார்முடிச்சேரலாண்டு, அவனிறந்தபின் செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாயின், பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவனே செங்குட்டுவற்கு முன்னாண்ட அம்மானாதலால், அக் 'குட்டுவற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என்று இளங்கோவடிகளும் பதிகவாசிரியரும் பாடவேண்டியதே நேர்முறையாம். நார்முடிச்சேரனுக்கும் பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவற்கும் முன்பிருந்தவனும், செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தற்கு 50-ஆண்டுக்குமுன்பே இறந்துபோனவனுமான மூத்த மாமனை இழுத்துவைத்துக்கொண்டு 'சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என உடன்பிறந்த இளங்கோவடிகள் உறவுபாராட்டவேண்டிய அவசியமேயில்லையாதல் காண்க.

(3) இன்னும், "வஞ்சிமூதூர் மணிமண்டபத்திடைச்" செங்குட்டுவன் இளங்கோ இருவருடனும் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்த சேரலாதனைநோக்கி நிமித்திகனொருவன் "அரசே! நீ துறக்கஞ்செல்லுங்காலம் நெருங்கியது; இனி, உன் அரசுவீற்றிருக்குந் திருப்பொறி மூத்தவனான செங்குட்டுவற்கன்றி இவ்விளங்கோவுக்கே உரியது" என்று கூறினன் என்றும், அவ்வாறு முறைமைகெடச்சொன்னதனால் உண்டான செங்குட்டுவனது மனக்கவற்சிநீங்கும்படி இளங்கோ அப்போதே துறவுபூணலாயிற்று என்றும் அவ்விளங்கோவடிகளும் அடியார்க்குநல்லாரும் கூறுதல் பலரும் அறிவர். இதனால் சேரலாதற்குப்பின் அவனரசினை எய்தற்கு உரியராயிருந்தவர்கள் செங்குட்டுவனும் அவனிளவலுமேயன்றிப் பிறரல்லர் என்பது ஐயமின்றிப் பெறப்படும். மருமக்கட்டாயப்படி மூத்தவன்முறையாகச் சேரவரசு இறங்கிவந்ததேயாயின், சேரலாதனுரிமைக்கு அடுத்த வழித்தோன்றலாய்க் காத்திருந்தவர்கள், அவன்தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனும் மூத்தமருகனான நார்முடிச்சேரலுமேயல்லரோ? அவ்விருவரையும் விட்டொழித்து, தாமும் தம் தமையனுமே அவனாட்சியடைதற்குரியராயிருந்தவராக இளங்கோவடிகள் தெளிவாகத் தம்நூலுட் கூறுவது, 65, 70-வயதிலன்றி அதிபாலியத்தேயே செங்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவன் என்பதைத் தெளிவுறுத்தக் கூடியதன்றோ?

(4) மேலும், பதிற்றுப்பத்துப் பதிகவாசிரியர் பாட்டுடைச் சேரர்க்கு உரியனவாகக் கூறியுள்ள ஆட்சிக்காலங்களை ஒன்றுகூட்டிச் 'சராசரி'க்கணக்கு நோக்கினால், சேரரெண்மருள் ஒவ்வொருவர்க்கும் முப்பதாண்டளவே பெறப்படுகின்றமை தெரியலாம். அதனால், அவ்வாசிரியர்கூறிய ஆட்சிக்காலவளவுகள் மிகைபடக் கூறப்பட்டனவல்ல என்றும் சரித்திரவுண்மைக்குரியன என்றுங் கொள்ளத் தடையில்லை. செங்குட்டுவற்குமுன் ஆண்டவராகச் சொல்லப்படும் நார்முடிச்சேரற்கும் பல்யானைக்குட்டுவற்கும் தனித்தனி 25-ஆண்டே பதிகங்கூறுதலின், சிறிய அவ்வாட்சியளவினும் குறைந்த காலத்தைப் பண்டையாசர்க்குக் கூறவேண்டிய அவசியமின்மையுங் காண்க. இவ்வாட்சிக்காலங்களின்படி, மருமக்கட்டாயமுறையில் சேரலாதற்குப்பின் செங்குட்டுவன் தன் 65-ம் ஆண்டுக்குப்பின்பே பட்டமெய்தியவனாதல்வேண்டு

மென்பது மேலே தெளிவாகக்கூறப்பட்டது. இம்முதிர்வயதில் அக்குட்டுவன் பட்டமெய்தியவனாகக்கொண்டு அவன் செய்திகளாயுள்ளவற்றை நோக்குவோம்.

வடநாட்டியாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு பத்தினிக்கல்லுடன் செங்குட்டுவன் வஞ்சிமாநகர் புக்கதும், அவன் பத்தினிப்பிரதிஷ்டையைத் தொடங்கினன் என்றும், அப்போது அச்சேரனுக்கு ஐம்பதாம் வயது நடந்ததென்றும் மாடலன்கூற்றில்வைத்து இளங்கோவடிகள் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்,

> "வையங் காவல் பூண்டநின் னல்யாண்டு
> ஐயைந் திரட்டி சென்றதற் பின்னும்
> அறக்கள வேள்வி செய்யா தியாங்கணும்
> மறக்கள வேள்வி செய்வோ யாயினை" (28.129-32)

என்பது அவ்வடிகள் திருவாக்கு. இவ்வாறு 50-ம் வயதிற் பத்தினிப் பிரதிஷ்டை நடத்திய அச்செங்குட்டுவனுக்கு 65, 70-ம் வயதில் மகுடஞ்சூட்டியலங்கரிப்பது மருமக்கட்டாயமெனின், அம்முறையினை நாம் என்னென்பது! செங்குட்டுவன் நடத்திய பெரும்போர்களும் வடநாட்டியாத்திரையும் பிறவுமாகிய அரியபெரிய செயல்கள்யாவும் அவனது 50-வயதுக்குமுன் நிகழ்ந்தனவேயன்றி அதன்பின் நிகழ்ந்தனவல்ல என்பது இளங்கோவடிகள் வாக்கால் நன்கறியப்பட்டது. மருமக்கட்டாயப் படிநோக்கின், செங்குட்டுவனரசியற்காலத்தில் ஒருசெயலுமே நிகழவில்லையென்றும், அவன் செயல்யாவும் அவனுக்குமுன்பாண்ட நார்முடிச்சேரல்காலத்து நிகழ்ச்சியே என்றும் முடிதல் காணலாம், இவையெல்லாம் எத்துணை அசங்கதமுடையன!

(5) 'வையங்காவல்பூண்ட நின் னல்யாண்டு, ஐயைந்திரட்டி' என்று மாடலன்கூறியது, செங்குட்டுவனது 50-ஆம் ஆட்சிவருஷமே என்று கொள்வோமெனின், இதுவும் உலகமல்லவாகும். 'மக்களாயுளில் நினக்குப் பாதி கழிந்தும், நீ அறஞ்செய்யாது மறமே செய்தல் தகாது' என்றே மாடலன் கருதிக்கூறியதாகலின், ஆங்கு ஆட்சியாண்டை அவன் குறிப்பிடவேண்டிய சந்தர்ப்பமேனும் பொருத்தமேனும் இல்லாமை காண்க. ஆட்சியாண்டே அவன் கூறியதாயின், 65, 70-ம் ஆண்டிற் பட்டமெய்தியவனாகிய செங்குட்டுவன் தன் 115, 120-ஆம் வயதில்

வடநாடு சென்று பத்தினிப்பிரதிட்டை நடத்தியவன் எனல்வேண்டும், இது மக்களின் ஆயுளளவுக்கு மேற்பட்டதாதல் காணலாம். இத்தொண்டு கிழவயதில் பேருற்சாகமும் அதன்பயனான வீரச்செயல்களும் செங்குட்டுவற்கு மிகநிகழ்ந்தன என்பது இயற்கைமலேவாதல்காண்க. அன்றியும் செங்குட்டுவன் வடநாடுசென்றகாலத்தே பிரிவாற்றாது வருந்திநின்ற அவன் பெருந்தேவிக்கு, அந்நாட்டினின்றும் அச்சோன்திரும்பிய செய்தியறிந்ததும், அவளது ஆயச்செவிலியரும் பிறரும்—

"தோட்டுணை துறந்த துயரீங் கொழிக" என்றும்

"பெறுகநின் செவ்வி பெருமகன் வந்தான்
நறுமலர்க் கூந்தல் நாளணி பெறுக" என்றும்

"வானவன் வந்தான் வளரிள வனமுலை
தோணல முணீஇய" என்றும்—

பலவாறு கூறினாராக அடிகள் பாடுவதினின்றும், பாணர்பாடிய பாட்டுக்களினின்றும் செங்குட்டுவனும் அவன்றேவியும் இன்பநுகர்தற்கேற்ற பருவநிலைதவறியவர் அல்லர் என்பது நன்குதெளியலாம். அப்பருவம் 115, 120-வயதுக்கு மேற்பட்டதாகக் கூறுவது உலகவியல்புக்குப் பொருந்துவதாயின், மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர்கூற்றும் பொருந்துக. 'நாற்ப திகந்தா னரைத்துது வந்தது'* என்ற முன்னோர்கூற்றுப்படி 50-ம் ஆண்டில் செங்குட்டுவன் நரைமுதிர்ந்தவனாயிருந்தனன் என்ற அடிகள்கூற்று, உலகவியல்புக்கு ஒத்ததேயாதல் காண்க.

(6) இனி மருமக்கட்டாயமுறையில் சேரலாதனுக்கு மூன்றாமருகனான ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆட்சிக்காலத்தை மேற்கூறிய முறையே நேர்க்குமிடத்து, தன்னம்மானிறந்த 105-வருஷங்கட்குப் பின்பே அவன் ஆட்சிதொடங்கினன் என்பதும், 'சேரலாதன்பொருட்டுப் பதுமன்றேவியீன்றமகன்' என்று இம்மருகனும் கூறப்படுவதனால், அச்சேரலாதன்காலத்தே இவனும் பிறந்தவனாதல்வேண்டும் என்பதும் பெறப்படும். மாமன் இறந்தபோது இம்மருகனுக்கு 10-வயதாகவே கொண்டாலும், 115-ஆம் வயதில் இவன்பட்டமெய்தி 38-யாண்டு வாழ்ந்து பின—அஃதாவது தன் 153-ஆம் வயதில்—இறந்தனன் எனல் வேண்டும். இங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து, முன் செங்குட்டுவற்குக்

*வளையாபதித் தொடர்.

கூறியவற்றினும் பெரியவான இயற்கைமலைவுகளை இவன்விஷயத்தும் நாம் காணத்தடையில்லை. சேரலாதற்குப்பின் 3-தலைமுறை கழித்துச் செங்குட்டுவனுரிமையை அடைந்தவனாகச் சொல்லத்தகும் இச்சேரனை ஒருநூற்றாண்டுக்குமுன்பே இறந்துபோன அச்சேரலாதன்பொருட்டுப் பதுமன்றேவி பெற்றுக்கொடுத்த மகன் என்ற கருத்துடன் பதிகவாசிரியர் கூறினர் என்பது ஒருகாலும் பொருந்தாமை தெரியலாம். ஆகவே, நெடுஞ்சேரலாதன் பெருந்தேவியான சோழன்மகளிடம் பிறந்த மக்களே—செங்குட்டுவன், இளங்கோ இருவரும் என்றும், அச்சேரலாதனிளந்தேவியான பதுமன்மகள்வயிற்று மக்கள்—நார்முடிச்சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனிருவரும் என்றும், செங்குட்டுவன் பட்டமகிஷிக்குப் பிறந்தவனாயினும் நார்முடிச்சேரல் அக்குட்டுவற்கு முன்னும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரல் அவனுக்குப் பின்னும், தலைமையரசுக் குரியளாகாத இளந்தேவியிடம் பிறந்தமையால், அவ்வயதுமுறையில்வைத்துப் பாட்டுடைச்சேரர் பதிற்றுப்பத்திற் கூறப்பட்டனர் என்றும் கொள்ளத்தக்கன. நெடுஞ்சேரலாதன் மனைவியர்பலரை உடையனாயிருந்தவன் என்பது, அவனிறந்தபோது உடனுயிர்நீத்த மனைவியர் செய்தியைக் கழாத்தலையார்பாடுதலால் அறியலாம் (புறம். 62).

[6-ம் காரணம்.]

மருகன் என்றசொல் சகோதரிமகன் மகண்மணவாளன் இவரைக் குறிப்பதே பண்டைவழக்கென்றும், மருமக்கட்டாயமுறையில் உடன்பிறந்தாள்மகனான மருகனே மாமனுக்கு வழித்தோன்றலாய் அவனதுரிமை பெறுபவனாதலின், அச்சொல் 'வழித்தோன்றல்'என்ற பொதுப் பொருள்கொண்டு மக்கட்டாயிகளாலும் அப்பொருளிற் பின்பு வழங்கப் படலாயிற்றென்றும், சேரர்முன்னோரைக்கூறி 'அவர்மருகர்' எனப் பாட்டுடைச்சேரரைச் சுட்டிப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறுதலால் மருமக்கட்டாயமே தமிழகத்தின் தொன்மைவழக்கென்பதை மருகர்என்றசொல்லே உணர்த்தவல்லது என்றும் கூறப்படுகின்றன.

இக்கொள்கையும் மாறுபாடுடையதாகும். மருகன் மருமான் என்பவற்றுக்கு வழித்தோன்றல் என்றபொருளே பழைமையானதென்றும், சோதரிமகன், மகண்மணவாளன் என்றபொருள்கள் பிற்காலத்துத்தோன்றியவை என்றும் சங்கநூல்களைக்கொண்டு நாம் துணிந்து

கூறலாம். அங்ஙனமாகவும் அவற்றை மாற்றிக்கூறுவது என்னோ? சகோதரிமகன் என்றபொருள் பழைமையானதாயின் மருகன், மருமான் என்பவற்றை எடுத்து வழங்குவதற்குப் பதிற்றுப்பத்தினும் உரிமையும் சிறப்புமுடைய நூல் பிறிதுமுண்டோ? அவ்வாறு ஓரிடத்தும் அந்நூல் எடுத்தாளாததோடு, மகன் என்பதனையே அந்நூற்பதிகங்கள் எல்லாவிடத்தும் எடுத்துரைப்பது எதன்பொருட்டு? அங்ஙனம் பெருகவழங்கும் மகன் என்பதனைத் தம்கொள்கைக்கேற்ப மருகன் என்ற பொருளில் இழுத்துக்கொள்வதுதானே மருமக்கட்டாயங்கூறுவோர் கொள்ளும் பெருமுயற்சியாயுள்ளது? இவ்வாறு மருகன் என்பதனை அந்நூல் விட்டொழியவும் மகனென்பதனையே அதன்பதிகங்கள் பெரிது வழங்கவும்—மகனென்பதை விட்டொழிந்து மருகனென்றே அந்நூல் எடுத்துவழங்குவதுபோல நெடிக எழுதிச்செல்வது பெருவியப்பேயாம். மருகன் என்ற சொல்லைப் பதிற்றுப்பத்து வழங்கிய இடங்கள் இரண்டே. அவை—மாமனுடைய சோதரிமகன் என்ற பொருளிலன்றி—வழித்தோன்றல் என்ற பொருளில் வந்தனவேயாம். பிறர்கருத்தின்படி, இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் மருகன் என்று அந்நூல்கூறவேண்டியது நிற்க, 'அவ்விருவரின்முன்னோன் ஒருவனுக்கு வழித்தோன்றலே அவன்' என்பதுபட 'விறன்மாந்தான் விறன்மருக' என்று அது கூறுவதும், இவ்வாறே செல்வக்கடுங்கோவைச் 'சேரலர் மருக' என்று—சேரமுன்னோர்க்குவழித்தோன்றல் என்ற பொருளிலே வழங்குவதும் கண்டுகொள்க. ஈண்டு மாந்தரன் எனப்பட்டான் 'மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ' (அகம். 142) என்ற சேரமுன்னோனே என்பது அறியத்தகும். இம்மருகன்போன்ற வழக்குடையனவே மருமான், பிறங்கடை, உம்பல் என்ற சொற்களும். சேரனைக் 'குடபுலக்காவலர் மருமான்' என்று கூறிய நல்லூர் நத்தத்தனார், ஏனைச் சோழபாண்டியரையும் 'குணபுலக்காவலர் மருமான்' 'தென்புலங்காவலர் மருமான்' என வழித்தோன்றல் என்ற பொருளில் முறையே வழங்கியதுங் காண்க (சிறுபாண்). இவற்றால் 'விறன்மாந்தரன் விறன்மருக' என்று இளஞ்சேரலைப் பெருங்குன்றூர்கிழார் பாடுதற்குத் தக்ககாரணம் மருமக்கட்டாயமே என்ற பிறர்கூற்றுச் சிறிதும் பொருந்தாமை கண்டுகொள்க.

[7-ம் காரணம்.]

மருமக்கட்டாயம் பழையசேரர்க்கு உரியதாகாமை, மேலே யான் விரிவாகக்கூறிப்போந்தவற்றால் தெளிவாக அறியப்பட்டமையின், அத்தாயமுறை வழங்கிய மலையாளக் கொடுங்கோளூரே சேரரது பழைய தலைநகராதல்வேண்டும் என்ற கூற்றும் வலியற்றதாதல் காணலாம். கொங்குக்கருவூரே சேரரிருந்தாண்ட பழைய தலைநகரன்றி வேறெதனைக் கூறினும், அது முன்னூல்வழக்குக்களுடன் பெரிதும் முரணுவதாம். இதனைச் 'சேரன்செங்குட்டுவன்' என்ற நூலின் இருபதிப்புக்களினும் விளங்க விரித்தெழுதியுள்ளேன். கொடுங்கோளூரைச் சேரர் தலைநகராகக் கோடல் சிறிதும் பொருந்தாதென்பது நல்லறிஞர் பல்லோருடையமுடிபுமாம். அது "வஞ்சிமாநகர்" என்ற தனிநூலாலும், பிறகட்டுரைகளாலும் நனகறியப்படும். அவற்றிற் கூறப்பட்டவற்றையெல்லாம் ஈண்டுவிரிப்பது மிகையாதலின், அவ்வாராய்ச்சியுரைகள் நோக்கித் தெளியற்பாலது.

iii. மக்கட்டாயமுறைக்குரிய பொருள்.

[8-ம் காரணம்.]

இதுவரை விரிவாக யான் கூறிப்போந்தவற்றால், பதிற்றுப்பத்துப் பதிகத்தொடர்களும் இளங்கோவடிகளது கூற்றும் மருமக்கட்டாயமே குறிப்பனவாகக்கருதி யெழுதப்பட்ட பொருள்களும் புறச்சான்றுகளும் சிறிதும் ஏற்புடையவாகாமை காதலாமலகமாகும். ஆகவே, மக்கட்டாயமே அத்தொடர்களை அமைத்த ஆசிரியர்கருத்து என்பது கூறவேண்டாதது. மக்கட்டாயமுறைக்கு அத்தொடர்கள் எங்ஙனம் சொன்முறையில் அமைந்துள்ளன என்பதை இனி விளக்குவேன்.

[தேவிச்சொல்லின் பொருள்.]

"சோலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன்றேவி ஈன்ற மகன்"

"அந்துவற் கொருதந்தை யீன்ற மகள்
பொறையன் பெருந்தேவி யீன்ற மகன்"

என்ற தொடர்களிற்கண்ட தேவி என்ற சொல், மக்களுள் பேரரசன் சிற்றரசன் மனைவியையன்றிப் பிறிதுகுறியாதென்று கருதப்படுகின்றது. மனைவிப்பொருளில் தேவிச்சொல் பெரிதும் வழங்குவதேனும்

அதற்கு வேறுபொருளில்லை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க தன்று. வடமொழிநாடகமுதலியவற்றில், தலைவியரைக் குறிக்குமிடங்களிலே தேவி என்ற சொல்லால் அவரை வழங்குதல் பெருவழக்காம். அங்கெல்லாம் அச்சொல் மனைவியென்னும்பொருளிலன்றிக் கோமகள் தலைவி என்ற பொருளில் கௌரவவாசகமாகவே நிற்றல் காணலாம். "வளர்த்த தாய்க்குச் சித்திரத் தேவிப்பட்டந் திருமகன் நல்கினனே" என்று, சீவகன் தன்னைவளர்த்த சுநந்தைக்குத் தேவி என்ற பட்டஞ்சூட்டிய செய்தியைச் சிந்தாமணி கூறுகின்றது. இப்பட்டத்துக்கு மனைவி என்பது பொருளன்றென்பதும், தன்னைவளர்த்த தந்தைக்கு அரசுநிலை நல்கியவாறே, அத்தகைய தாய்க்குக் கோமகள் என்ற பெருஞ்சிறப்புப்பெயரைச் சீவகன் நல்கினன் என்பதுமே கருத்தாதல் கண்டுகொள்க. இத்தேவிச்சொல் கோமகள் என்ற பொருளிலே, அரசன் பெற்ற மகட்கு வழங்குவதுமுண்டு. இவை வடநூல்வல்லார்வாய்க் கேட்டறியத்தகும்.*

தேவிச்சொல்லின் பொருண்முறை ஒருபுறம் நிற்க. 'பதுமன்றேவி' 'பொறையன் பெருந்தேவி' என்பன, சேரரின் கோப்பெண்டிர்க்கு அக்காலத்து நன்மக்கள் வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்கள் என்றே ஈண்டுக் கொள்ளற்குரியனவாம். அக் கோப்பெண்டிரிற்சிலரைப் பதிகவாசிரியர் நல்லினி, அந்துவஞ்செள்ளை என இயற்பெயராற் குறிப்பிட்டவாறே, அவருள் வேறுசிலரைப் பதுமன்றேவி, பொறையன்பெருந்தேவி என நாட்டார்வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்களாலும் அவர் குறிப்பிடலாயின ரென்க. இவ்வாறில்லையேல், பதிகங்கள்கூறும் சேரர்கோப்பெண்டிர் நால்வருள் இருவர்க்கே இயற்பெயர்கூறி, ஏனையிருவர்க்கு அவை கூறாமலொழிந்தார் அவ்வாசிரியர் எனல்வேண்டும். இஃது அவர் எடுத்துக்கொண்ட முறைக்கு ஏற்றதன்றாதலோடு, பெயர்தெரியாதவர் அக்கோப்பெண்டிர் என்று பிறர்கருதவும் படுமாதலின், அத்துணைச் சிறப்பின்றாதல் காண்க. மூவேந்தர்வழிவந்த பேரரசரின் பெருங்கோப்பெண்டுகள்-வானவன்மாதேவி, சோழன்மாதேவி, பஞ்சவன்மாதேவி அல்லது

---

* இக்கருத்துப்பற்றியே—ஸர். மானியர் வில்லியம்ஸ் என்ற ஆங்கிலேய பண்டிதர் இயற்றிய ஸம்ஸ்கிருதப் பேரகராதியிலும்-"Devi-The consecrated wife or daughter of a king; lady" ("தேவி-அபிஷிக்த அரசன் மனைவி அல்லது அவன் மகள்; தலைவி"' என்று எழுதப்பட்டுள்ளமைகாண்க (p. 496).

மீனவன்மாதேவி என இவ்வாறு சிறப்பியற்பெயர்கொண்டு வழங்கப் பெறுதலைச் சாஸனங்கள்வாயிலாக நன்கறியலாம். பிற பெருங்குடிப் பிறந்த இப்பெண்டிர்க்கு, அவர்தம் பெற்றோரிட்ட இயற்பெயர்களும் வேறாக வழங்கியிருத்தல்கூடியதே. ஆனால், பேரரசர்குடியிற் புக்கபின் அவை மறக்கப்பட்டு, மேற்காட்டிய வானவன்மாதேவிபோன்ற சிறப்புப் பெயர்களே அவர்க்கு இயற்பெயர்போல வழங்குவனவாயின. எனினும், நல்லினி, அந்துவஞ்செள்ளை என்பனபோலக் கோக்குடியிற் புகுமுன் கொண்டிருந்த இயற்பெயரால் அன்னோர் வழங்கப்பட்டதும் உண்டு. இவ்வாறு, பெருவேந்தர்வழியிற் பின்னோர்கொண்டிருந்த இத்தகைப் பெயர்வழக்குக்கள், அவர் முன்னோர்க்கும் உரியனவே என்பதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் காட்டலாம்.* அம்முறையில், பதுமன்றேவி பொறையன்பெருந்தேவி என்பன கோப்பெண்டிர்க்கு அக்காலத்தார் வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்களே† என்று கொள்ளத் தடையில்லையென உணர்க.

மேற்குறித்த பெருங்கோப்பெண்டிருள் வானவன்மாதேவி என்பாள் இற்றைக்கு ஓராயிரயாண்டுகட்குமுன் சின்னமனூர்த் தானசாஸனஞ்செய்வித்த பாண்டியன் இராசசிங்கனது தாயும், சடையன் சிரீ பராந்தகன் என்ற அவன்தந்தையின் பெருந்தேவியும் ஆவள். "வானவன்மா தேவியெனு மலர்மடந்தை முன்பயந்த, மீனவர்கோ னிராசசிங்கன்" என்பது அவன் சாஸனத்தொடர். இதுவே பெயர், முதலிராஜராஜசோழனுடைய தாய்க்கும் வழங்கியது. இவள் இரண்டாம் பராந்தகனான சுந்தரசோழற்குப் பெருந்தேவியாய், அவனிறந்தபோது தன் அரசிளங்குழவியையுங் கருதாது தீப்பாய்ந்து உடனுயிர்நீத்தவள். இங்ஙனம் பாண்டியவமிசத்திலும் சோழவமிசத்திலும் புக்க வானவன்

* "இலக்கிய சாஸன வழக்காறுகள்" (Epigraphy and Tamil Literature) என்ற விஷயம்பற்றி, யான் புரிந்த சருவகலாசங்க - உபந்நியாசங்களிலே இத்தகைய செய்திகள் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. (இந்நூல் கூடிய விரைவில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெறும்.)

†பன்னிருபாட்டியல் சூத்திரம் 151.

மாதேவி என்ற பெயருடையாரிருவரும் சேரர்மகளிரே என்பது ஐயமறத் தெளிந்தது[1]. இனிச் சோழன்மாதேவி, பஞ்சவன்மாதேவி என்பன முதலிராஜராஜசோழன் பெருந்தேவியர் இருவர்க்கு வழங்கிய பெயர்களாம். இவ்வாறே முதற்பராந்தகசோழன்மகனான இராஜகேசரிவர்மன் தேவியரிருவர்க்கு 'வளவன்மாதேவியார்' 'தென்னவன்மாதேவியார்' என்பன பெயர்களாயுள்ளன[2]. இவர்களுள் பஞ்சவன்மாதேவி, தென்னவன்மாதேவி இருவரும் பாண்டியர்பெற்ற மகளிராய்ச் சோழர்மரபிற் புக்கவரென்பது அவர் பெயர்களால் தெரியலாம்.

இப்பெயர்களை ஆராயுமிடத்து, மாதேவி என்ற சொல் இருவேறு வகையில் வழங்குதல் அறியப்படும். வானவன்மாதேவி, பஞ்சவன் மாதேவி, தென்னவன்மாதேவி என்ற தொகைமொழிகள் 'வானவன்மகளான, பஞ்சவன்மகளான, தென்னவன் மகளான'மாதேவிஎன—விரிந்தும், சோழன்மாதேவி, வளவன்மாதேவி என்ற தொகைமொழிகள் சோழனுக்குப்புக்க, வளவனுக்குப்புக்க—மாதேவி என்று விரிந்தும் நிற்றலையும், முன்வகையில் மாதேவி என்பது 'கோமகள்' என்ற பொருளிலும், பின்வகையில் அது 'ராஜபத்தினி' என்ற பொருளிலும் வழங்குதலையும் நாம் நன்கறியலாகும். இவ்வாறன்றி, அச்சோழரின்மனைவியரை வானவற்குப் புக்க, பஞ்சவற்குப் புக்க—மாதேவி எனினும், சோழன்பெற்ற, வளவன் பெற்ற—மாதேவியெனினும் அவை பொருண்மலைவுடையனவாகும். இங்ஙனம் தேவிச்சொல் வழங்கிய பொருண்முறையே பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களிற் கண்ட கோப்பெண்டிர்பெயர்களையும் நாம் கொண்டுநோக்கத் தக்கது. அம்முறையில், பதுமன்றேவி என்பது பதுமன்பெற்ற கோ

---

[1] The *Pandyan Kingdom* by Mr. K A. Nilakanta Sastri, Professor of Indian History, The University of Madras. pp. 79, 82.

"செந்திரு மடந்தைமன் சிராச ராச(னும்), புவியைப் பயந்த பொன்மான் கவியைக், காந்து காவாக் காரிகை சுரந்த, முலைமகப் பிரிந்து முழங்கெரி நடுவணுந், தலைமகற் பிரியாத் தையல் நிலைபெறுந், திருப்புய முயங்குந் தேவி விருப்புடன், வந்துதித் தருளிய மலையர்திருக் குலத்தோர்" என்ற முதலிராஜராஜசோழன் சாஸனப்பகுதியுள் (செந்தமிழ். தொ - 4, பக். 232-5), கணவனுடன் தீப்பாய்ந்திறந்த அவன்தாய் சேரர்குலத்தவளாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. [மலையர் - சேரர்; "சேரன் மலையன் பொறையுன்" என்ற இளங்கோவடிகள் வாக்கும் பழைய நிகண்டேனும் காண்க.]

[2] S. I. I. Vol. V, pp. 221, 287.

மகள் எனவும், பொறையன் பெருந்தேவி என்பது பொறையனுக்கு (சோழனுக்கு)ப் புக்க கோப்பெண்டு எனவும் விரிந்து பொருள்பெறும். இவற்றால், தேவி என்பது மனைவி என்ற பொருளுமுடையதேனும் அப் பொருளொன்றற்கே உரியது என்றகூற்றுப் பொருந்தாமை தெரியலாம். இங்ஙனம் உறுப்புப்பொருளுடையவேனும் வானவன்மாதேவி சோழ மாதேவி என்பனபோலவே பதுமன்றேவி பொறையன்பெருந்தேவி என் பன பெருங்கோப்பெண்டிர்க்கு அக்காலத்தார் வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர் களே என்பது நாம் மறுக்கற்பாலதன்று.

[வேண்மாட்சோல்லின் போருள்.]

இனி, வேண்மாள் என்ற சொல்லை நோக்குவோம். இதுவும் தேவிச்சொற்போலவே, பேரரசர் சிற்றரசர் மனைவியரையன்றிப் பிறிது குறியாதென்றும், செங்குட்டுவன்மனைவியை 'வேண்மாள்' எனவும், நன்னன்மனைவி உதியன்மனைவியரை முறையே நன்னன்வேண்மாள் உதியன்வேண்மாள் எனவும் முன்னோர்வழங்குதலால் அது பெறப்படும் என்றும் கருதப்படுகின்றன. இக்கருத்துக்களும் தவறாகும். வேண் மாள் என்பதற்கு வேளிர்குலமகள் என்பது பொருள். இதன் ஆண் பாற்சொல் 'வேண்மான்' என்பது. நன்னன் வேண்மான், இருங்கோ வேண்மான் என்ற இயற்பெயர்கள் கொண்ட சிற்றரசருளர்; நன்னன் என்ற வேள்குலத்தோன்றல், இருங்கோ என்ற வேள்குலத்தோன்றல் என்பன இவற்றின் உறுப்புப்பொருள்களாம். பிறர்கருத்துப்படி வேண்மாள் என்பது மனைவிப்பொருளதேயாயின், வேண்மான் என்பது துணைவன் என்ற பொருளினையே உணர்த்தல்வேண்டும். அவ்வாறு யாண்டுந் தமிழ்வழக்கின்மை காண்க. அன்றியும் செங்குட்டுவன்மனை விக்கு இளங்கோவேண்மாள் என்ற பெயர்வழக்குண்டென்பது—

"வானவர் தோன்றல் வாய்வாட் கோதை
விளங்கில வந்திகை வெள்ளிமாடத்து
இளங்கோ வேண்மா ளுடனிருந் தருளி" (25, 3—5)

என்ற இளங்கோவடிகள்வாக்கால் உணரப்படும். இதற்கு— இளங் கோவேண்மாள், பெயர்; நன்னன்வேண்மாள், உதியன்வேண்மாள் என்பனபோல—என முன்னோரான அரும்பதவுரையாசிரியர் எழுதியுள்ள குறிப்பு ஈண்டு அறியத்தக்கது. இவ்வாறு இளங்கோவேண்மாளை ஒரு

பெயராக வழக்குநோக்கிக் கொண்ட அவ்வுரையாசிரியர்க்கு, அதற்கு ஒத்த உதாரணங்களாக அவர் காட்டிய நன்னன்வேண்மாள் உதியன் வேண்மாள் என்ற தொகைமொழிகளும் ஒருபெயர் நீர்மையன என்பதும், செங்குட்டுவன்மனைவிக்குப்போல மூவேந்தரின் பேரரசியர் சிலருக்கு அக்காலத்தார்வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்கள் அவை என்பதுமே கருத்தாதல் தெளிவாம். வேண்மாட்சொற்குப் பிறர்கருதியவாறு மனைவியென்பதே பொருளாயின், 'இளங்கோவேண்மாள்' என்பதற்கும் இளங்கோவின் மனைவி என்பதே பொருளாதல் வேண்டும். செங்குட்டுவனே பெருங்கோவன்றி இளங்கோவல்லன். அவனிளவலோ, அரசபோகத்தைச் சிறுபருவத்தே துறந்த பெரியோராவர். ஆயினும் இளங்கோ வேண்மாள் செங்குட்டுவன்தேவியேயன்றி வேறெவளும் அல்லள். அதனால், வேண்மாள் என்ற பெயரின்முன் நிற்றல்கொண்டு, இளங்கோ என்பது வேளிர்குடிகளுள் ஒன்று என்று ஈண்டுக்கொள்ளுதலன்றி வேறுவழியில்லையாம். இதுபோன்றனவே நன்னன்வேண்மாள், உதியன் வேண்மாள் என்பனவும். நன்னன்மனைவி, உதியன்மனைவி என்ற கருத்துடன் அரும்பதவுரையாசிரியர் இப்பெயர்களை உதகரித்தவரல்லர் என்பது, இளங்கோவேண்மாட்கு ஒத்தபெயர்களாக இவற்றை அவர் காட்டிப்போதலால் விளக்கமாம். ஆகவே, இளங்கோவேளிரின் குலமகளே செங்குட்டுவன்தேவி என்றும், நன்னன்வேண்மாள், உதியன் வேண்மாள் என்பனவும் நன்னன்வேளின் குலத்தவள், உதியன் வேளின் குலத்தவள்[1] என்ற உறவுப்பொருளுடன் ஒருபெயர்நீரவாய்ப் பேரரசியர்க்கு வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்களாம் எனவும் கொள்ளத் தக்கன. இளங்கோ என்பார் வேளிர்குடியினரென்பது செங்குட்டுவன் தேவிப்பெயர்கொண்டுமட்டும் ஊகித்தறிந்ததன்று. இருங்கோவேள், இருக்குவேள், இளங்கோவேள் என்பன, 'கொடும்பை' என்று சிலப்பதிகாரங்குறிக்கும் கொடும்பாளூரில் இருந்தாட்சிபுரிந்த வேளிர்க்கு வழங்கிய குலப்பெயர்களாகும்.[2]

---

[1] சோழன்மாதேவி என்பது சோழனுக்குப் புக்க மாதேவி என்று பொருள் பயத்தல்போல, உதியன்வேண்மாள் என்பது உதியனுக்குப் புக்க வேள்குல மகள் என்று கொள்ளினும் அமையும்.

[2] Ep. Rep. 1908, p.p. 87—9; Ibid No. 315 of 1913.

"செம்பியன் இளங்கோவேளார் பூதி ஆதிச்சன்"
"தென்னவன் இளங்கோவேளார் பூதி ஆதிச்சபிடாரன்"

என மூன்னோரான கொடும்பாளூர்வேளிர் சிலர் சாஸனங்களிற் கூறப்படுகின்றனர். பிற்காலத்தும் சோழவதிகாரிகளிற் பலர், இம்மரபினாரகவே விளங்கினர் என்பது இளங்கோவேளார் என்ற சிறப்புப்பெயருடன் அன்னோர் சாஸனங்களில் வழங்கப்படுதலால் அறியலாகும்.[1] இளங்கோவேளிர், இருக்குவேளிர் எனப்பட்ட வேள்குலத்தவருள் ஒருவரே கொடும்பாளூர் இடங்கழிநாயனுர் என்பதும், இவ்வேளிரின் பேருதவி கொண்டு அவரூரிலிருந்து வெளிப்பட்டே, விஜயாலயன் என்பான் சோணாட்டைப் பல்லவரிடமிருந்து மீட்டுப்பெற்றுப் பிற்காலத்துச் சோழசக்கரவர்த்திகட்கு மூலபுருஷனாயினன் என்பதும் இங்கறியத் தக்கன. இவ்வாறு இளங்கோ என்பது வேளிர்தலைவர்க்கு வழங்கியது போலவே, நன்னன், உதியன் என்பனவும் வழங்குதலை—"நன்னன் வேண்மான்" (அகம். 97) 'நன்னனுதியன்' (ஷை. 258) என்பனவற்றால் அறிக.

இங்ஙனம் இளங்கோ என்ற வேள்குலமொன்று பழைமையாகவே உள்ளமையாலும், வேளிர்குலத்தினின்றே மகட்கோடல் மூவேந்தரின் தொன்றுதொட்ட மரபாதலாலும்[2], நன்னன்வேண்மாள் உதியன்வேண்மாள் எனப் பெருங்கோப்பெண்டிர்க்குப் பெயர்வழக்குண்மையாலும் 'இருங்கோவேண்மாள்-பெயர்' என்று தம்முள்ளத்துக்கு வற்புடைய கருத்தை முதலிற் கூறலாயினர் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர். இது பெரிதுஞ் சிறந்துகாட்டுதலை யாவரும் நன்கறியலாம். இனி, 'இளங்கோவேண்மா ளுடனிருந்தருளி' என்ற அத்தொடர்க்கே "வேண்மாளுடன் இருந்து, இளங்கோவை அருளிப்பாடிட்டு என்றுமாம்" என வேறுகருத்தொன்றையும் அவ்வுரையாளர் வெளியிடுகின்றார். அஃது ஈண்டுச் சிறிது ஆராயத்தக்கது.

சேரன் செங்குட்டுவன் "இலவந்திகை வெள்ளிமாடத்து இளங்கோ வேண்மாளுடனிருந்த நவ்விய"போது "மஞ்சுசூழ்சோலை மலைகாண்குவம்" எனவுகூறித தன் பெரும்பரிவாரங்களுடன் பேரியாற்றங்கரை சென்ற

[1] Inscriptions of the Madras Presidency, p. 1285.

[2] யான் எழுதிய 'வேளிர்வரலாறு' 22, 23-ம் பக்கங்கள் காண்க.

செய்தியை இளங்கோவடிகள் அழகுறப்பாடுதல் பலரும் அறிந்ததே. இளவேனிற்பருவத்தே சிங்காரியமைந்த மாளிகையில் வசித்துவந்த செங்குட்டுவனை—'இளங்கோவேண்மா ளுடனிருந்தருளி'யதாகக் கூறிய அடிகள்கருத்து வேனிலின்பந்துய்க்கவேண்டித் தன்பெருந்தேவியுடன் அவ்வசந்தமாளிகையில் அவ்வேந்தன் தங்கியிருந்தனன் என்பதேயாம். இவ்வாறன்றி அவ் வசந்தவின்பந் துய்த்தற்குத் தன் இளவலையும் ஆங்கு உடன்கொண்டிருந்தான் என்றுகொள்ளின், அஃது இளங்கோவடிகளது துறவுநிலைக்கு ஏற்புடையதன்றாகும். இவ்வேலாமையைக் கருத்துட்கொண்டே "இளங்கோ வேண்மா ளுடனிருந் தருளி" என்ற தொடர்க்கு, 'இளங்கோவுடனும் வேண்மாளுடனும் இருந்து' என்று நேரே பொருள்கூறாது—'வேண்மாளுடனிருந்து இளங்கோவை அருளிப்பாடிட்டு"[1] என்று மொழிமாற்றி வேறுபொருள் கூறுவாராயினர் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர். இதனால், வசந்தமாளிகையில் தன் தேவியுடன் தனித்திருந்தவனே செங்குட்டுவன் என்பதும், அப்போது மஞ்சுசூழ்சோலை மலைவளங்காண்டலை விரும்பி, வேற்றிடத்து[2] வசித்துவந்த தன் இளவலான அடிகளையும் அழைத்துவர அவன் ஆணையிட்டனன் என்பதும் பெறப்படுதல் காணலாம். 'இருந்தருளி' என்பதனை இருந்து, அருளி என இரண்டுவினையெச்சமாக்கி, அவற்றை இளங்கோ வேண்மாள் என்றுள்ள அமைதிக்கேற்ப நிரலே இணைக்காது எதிர்நிரனிறையாக்கி—'வேண்மாளுடனிருந்து, இளங்கோவை அருளிப்பாடிட்டு' என்றுகூறும் இப்பக்ஷாந்தரப்பொருளே அடிகள்கருத்தென்று சொல்லற்குரியதன்று. அங்ஙனமாகவும், செங்குட்டுவன் தன்தேவியுடன் வசந்தவின்பந்துய்க்கும்போது துறவியான தன்னிளவலையும் உடன்கொண்டிருந்தவன் என்ற கருத்து எங்ஙனம் பொருந்தமுறும்?

---

[1] அருளிப்பாடு என்பது, கடவுளர் அரசர் முதலியோரின் ஆணைகுறிக்குஞ் சொல்லாகும். "சடைமுடியவ ரருளிப்பாடு" (பெரியபு. வெள்ளானை. 33) 'ஆயசீ ராகவ னருளிப்பாடு' (இராமா. உத்தரகாண். அசுவமே. 157), "கணநாத ரருளிப்பா டென்றார்கள்" (கோயிற்புராணம். இரணிய. 51) என்பன காண்க. திருமால்கோயில்முதலியவற்றுள், இச்சொல் இப்பொருட்கண் இன்றும் வழங்குவதொன்றாகும்.

[2] 'குணவாயிற் கோட்டத் தரசுதுறந் திருந்த...இளங்கோவடிகள்' (பதிகம்) என்பதனால், அவர் வசித்தவிடம் வேறென்பது தெரியலாம்.

உடன்கொண்டிருந்தவன் என்றே பிறர் சாதிக்கமுயன்றாலும்—'இளங்கோவேண்மா ளுடனிருந் தருளி' என்ற ஒருதொடரை அடிகள் ஒருகாலும் அமைத்திரார் என்பது திண்ணம். அமைத்தவராயின், செங்குட்டுவனையடுத்து அவன் பெருந்தேவியைவைத்துச் சிறப்பிப்பதே முறையாகவும் அத்தேவி பிற்படும்படி தம்மையே அரசனுக்கு அடுத்து வைத்துப் பெருமைப்படுத்திக்கொண்டனர் என்றும், அவ்வாறு கொண்டவிடத்தும், 'இளங்கோவுக்கு வேண்மாள்' என்ற ஒரு விபரீதப்பொருளும் பயக்கும்படி ஒழுங்கற்ற தொடரொன்றை அமைத்தனர் என்றும் குறைகள் கூறவேண்டிவரும். அருந்துறவும் பெரும்புலமையுமுடைய அவ்வடிகட்கு அத்தகைய குற்றநேரும்படி அவர்தொடர்க்குப் பொருள் கூறுதலே பெரியதோர் குற்றமாமெனக. வசந்தமாளிகையில் தாமும் தம் தமையனுடன் இருந்துவந்தவராயின், 'வேண்மா ளிளங்கோ வுடன் வீற்றிருந்து' என்றவாறு, மேற்கூறிய குற்றங்கட்கிடனின்றிப் பாட இளங்கோவடிகள் அறியாதவ ரல்லரே? ஆதலின், 'இளங்கோவேண்மாள்' என்ற அவ்வடிகள்கருத்து, தம் தமையன்பெருந்தேவியை அவளது சிறப்பியற்பெயராற் குறிப்பிடுதலேயன்றித் தம்மையும் ஆண்டுக் கூறிக்கொள்வதன்று என்பது தேற்றமாமெனக. 'தமையன்மனைவியின் இயற்பெயரைத் தம்பி கூறுதலில்லை என்ற இக்காலத் தொருசாரார்வழக்குப் பண்டையோரும் நெடுகக்கொண்டதொன்றே என்பதற்குமுன்னூற் பிரமாணம் ஒன்றுமே இல்லை. உள்ளதேனும், 'இளங்கோவேண்மாள்' என்பது சேரன்மாதேவிக்கு அக்காலத்தார் வழங்கிய சிறப்பியற்பெயரேயாதலால், அண்ணியின் இயற்பெயரைக்கூறி மரபுகெடுத்துவிட்டதாகக் கருதப்படும் பெருங்குற்றம் அடிகட்குச் சாருமாறுமில்லை என உணர்க.

இவற்றால், வேண்மாள் என்பது வேள்குலமகள் என்ற பொருளுடையதென்பதும், இருங்கோவேண்மாள் நன்னன்வேண்மாள் உதியன்வேண்மாள் என்பன, அவ்வேள்குலத்துதித்துப் பேரரசர்க்குப்புக்க கோப்பெருந்தேவியர்க்கு வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்களே என்பதும் தெளிவாயின. ஆகவே, பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்களிற்கண்ட வெளியன்வேண்மாள், மையூர்கிழான்வேண்மாள் என்பனவும்,—பதுமன்றேவி, பொறையன் பெருந்தேவி என்ற பெயர்கள்போலச்—சேரமாதேவியர்க்கு வழங்கிய சிறப்பியற்பெயர்களே என்பது தானேபெறத் தடையில்லை.

[பதுமன்றேவி.]

வேளாவிக்கோமான் பதுமன்றேவி என்ற தொகைநிலைத்தொடர், வேளாவிக்கோமான்மகளான பதுமன்றேவி என விரிந்து பொருள்பெறும். இதனை—

"அடிகள் கம்பன் மாறம்பாவை" (T. A. S. iii, 3)

"ஆழ்வார் ஸ்ரீபராந்தகன் குந்தவைப்பிராட்டியார்"
(I. M. P. Tj. No. 459)

என்ற பழைய கோப்பெண்டிர் பெயர்கள் அடிகள் கம்பனான மாறனுக்கு மகள் பாவை, ஆழ்வாரான ஸ்ரீபராந்தகன்மகள் குந்தவைப்பிராட்டியார் என விரிந்து பொருள்பெறுதல்போலக் கொள்க. "அப்பெயர் மெய் யொழித்து" என்ற தொல்காப்பிய விதிப்படி* மாறம்பாவை ஸ்ரீபராந்தகன் குந்தவைப்பிராட்டியார் என்பவற்றில் மாறன் ஸ்ரீபராந்தகன் என்பன பாவை குந்தவை என்ற மகளிரின் தந்தையரைக் குறிப்பன. அடிகள் கம்பன், ஆழ்வார் என்று அவற்றின் முன்னிற்கும் பெயர்கள் அம் மாறன் ஸ்ரீபராந்தகன் என்ற தந்தையர்க்கு முறையே விசேடணங்களாய் அத்தந்தையரையே குறிப்பனவாம். இது பின்னரும் நன்குவிளக்கப்படும். இவைபோலவே, பதுமன்தேவி என்பது பதுமன்மகளான தேவி என்ற உறுப்புப்பொருளுடையதாய்த் தந்தைபெயரையும் உடன் கொண்டதாயினும், அதன் முன்னிற்கும் வேளாவிக்கோமான் என்ற தொடர் அப்பதுமனுக்கு விசேடணமாய் அவனையே உணர்த்திநின்றது. இனிச் சோழனுக்குப் புக்க மாதேவி—சோழமாதேவி, பாண்டியனுக்குப் புக்க மாதேவி—பாண்டிமாதேவி† என் றழைக்கப்பட்டவாறு, பொறையனுக்குப் புக்க பெருந்தேவி—பொறையன்பெருந்தேவி எனப்பட்டாள்; [பொறையன்-சேரன்]. இது முன்னும் நன்குவிளக்கப்பட்டது. வெளியன்வேண்மாள் மையூர்கிழான்வேண்மாள் என்பன, மேற்கூறிய தொல்காப்பிய விதிப்படி, வெளியனுக்கு மகளான வேண்மாள், மையூர்கிழானுக்கு மகளான வேண்மாள் என விரிந்து பொருள்பயக்கும். மாந்தரஞ்சேரல், குட்டுவஞ்சேரல் என்பன மாந்தரனுக்கு மகன் சேரல், (செங்)

---

* இச்சூத்திரப்பொருள் பின்பு நன்குவிளக்கப்படுமாதலின் ஆண்டுக் கண்டு கொள்க.

† 'பங்கயச்செல்வி பாண்டிமாதேவி' என்பது, சம்பந்தர் திருவாக்கு.

குட்டுவனுக்கு மகன் சேரல் என ஆண்மக்கட்கு வழங்குதலும் ஒப்பிடுக. வேண்மாள் என்பது தொடர்ந்த அவ் விரண்டு சிறப்பியற்பெயர்களும் முறையே நல்லினி அந்துவஞ்செள்ளை என்ற பெருந்தேவியர் இயற் பெயர்கட்கு விசேடணங்களாய் இருபெயரொட்டாயின. அஃதாவது 'வெளியன் வேண்மாளான நல்லினி' என் றிவ்வாறு விரியும். மையூர் கிழான் ஆவிக்கோமான் என்பன, கோப்பெண்டிரைப்பெற்ற தந்தையர்க் குச் சிறப்பியற்பெயர்களாமெனவும் உணர்க. கணக்காயனார் என்பது நக்கீரனார் தந்தைக்குச் சிறப்பியற்பெயராயுள்ளமை இதனுடன் ஒப்பிடத் தக்கது. [கணக்காயர்—ஓத்துரைப்போர். திவா]

[பொறையன்பெருந்தேவி.]

இனி, 7-ம் பதிகவாக்கியம் மேற்கூறிய பதிகத்தொடர்கட்கு இது காறும் யான் கூறிவந்த கருத்தை மிகத் தெளிவாக விளக்கிநிற்பதாகும். அஃதாவது —

"அந்துவற் கொருதந்தை யீன்ற மகள்
பொறையன்பெருந்தேவி யீன்ற மகன்
—செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்" என்பதே.

"ஒப்பற்ற தந்தைபெற்ற மகளான பொறையன் பெருந்தேவி, அந்து வன் என்ற சேரற்குப்பெற்ற மகன் செல்வக்கடுங்கோ" என்பது இத் தொடர்ப்பொழிப்பாம். ஈண்டு 'ஒருதந்தை' என்பது, 'ஒப்பற்ற பிதா' என்றபொருளுடையது. இவ்வாறுகூறியதற்கு ஏது அடியில்வருமாறு:— பாட்டுடைச்சேரரின் தாய்வழித்தூய்மை குறித்தற்கு அத்தாய்ப்பாட் டன்மாரை வெளியன், ஆவிக்கோமான், மையூர்கிழான் என்று இவ்வாறு குறித்துப்போந்த பதிக ஆசிரியர்க்கு, செல்வக்கடுங்கோவின் தாய்ப்பாட் டனையும் அவ்வாறு குறிப்பிடவேண்டிய இன்றியமையாமை நேர்ந்துள தென்பதும், ஆனால் ஏனையர்போல அத்தாய்ப்பாட்டன்பெயர் தெரிய வாராமையின் அவன் உயர்குலப்பெருமையுடையவனே என்பதுபோதரப் 'பொறையன்பெருந்தேவியைப்பெற்ற சிறப்புடைய ஒப்பற்றபிதா' என்ற கருத்தமைப்பக்கூறுகின்றாரென்பதும் விளக்குவனவன்றோ? பிற சேர வரசியரைப் 'பதுமன்றேவி' என்பதுபோல அவர் தந்தையருடன் இணைத்துச் சிறப்பியற்பெயரால் கூறிப்போந்த பதிகவாசிரியர், ஈண்டு அத்தகைப் பெயரால் கூறவியலாமையின் 'ஒரு தந்தையீன்றமகள்' என்

றும், அவ்வரசியின் புக்கவிடம்பற்றிப் 'பொறையன்பெருந்தேவி' என்றும் வேறுவகையாற் கூறலாயினர் என்பது அறியத்தகும். இதுபற்றியே அப்பதிகத்தொடர்க்குப் பொருளெழுதிய முன்னோரான அரும்பதவுரையாசிரியரும்—

"ஒருதந்தை என்றது பொறையன் பெருந்தேவியின்
பிதாவுடையது ஒருபெயர்"

என்று கூறுவாராயினர் என்க.[1] இவ்வாறன்றி மருமக்கட்டாயத்துக்கேற்ப 'அந்துவனுடைய ஒரு தந்தை' என்று இணைக்குமிடத்துப் பொருட்பேறின்மையையும் தாய்வழியைச் சிறப்பியாது தந்தைவழியைச் சிறப்பித்தல் முதலிய குற்றங்கள் நிகழ்தலையும் மேலே நன்கு விளக்கினேன். அதனால் 'அந்துவனுக்கு' என முறைப்பொருளில்வந்த குவ்வுருபு 'மகன்' என்ற சொல்லுடன் இயைவதேயன்றி, 'ஒருதந்தை' என்றதனுடன் இயைவதன்று என்பது தெளியத்தக்கது. இவ்வாறு, ஏனைத்தொடர்கட்குத் தாம் கருதியுள்ளபொருள் இதுதான் என்பதைக் குறிப்பிக்கவே, இத்தகைய தொடரொன்றைத் தீபகம்போல அமைத்தனர் பதிகவாசிரியர் என்று சொல்லலாம். 'ஒருதந்தையீன்றமகள் பொறையன்பெருந்தேவி' என்ற அவ்வாசிரியர்க்கு—'வெளியனீன்றமகள் நல்லினி, வேளாவிக்கோமான் ஈன்றமகள் பதுமன்றேவி, மையூர்கிழான் ஈன்றமகள் அந்துவஞ்செள்ளை' என்பனவே கருத்தாமன்றிப் பிறிதாகாமை காண்க. எல்லாத்தொடர்களையும், எளிதிற் பொருள்விளங்க ஒருகருத்துமுறையில் வைத்துப்போந்த அவர், இத்தொடரைமட்டும்

---

1 'பொறையன்பெருந்தேவியின் பிதாவுடையது ஒருபெயர்' என்று அரும்பதவுரைகாரர் எழுதிச்செல்வதை நோக்குமிடத்து, ஒருதந்தை என்பது ஓர் இயற்பெயராகவே ஆதியிலிருந்து பின் பாடமாறியதோ என்ற ஐயம் நிகழ்கின்றது. அவ்வாறாயின், சாத்தன்தந்தை=சாத்தந்தை, கொற்றன்தந்தை=கொற்றந்தை என்றாயவாறு, ஒருதன்தந்தை=ஒருதந்தை என்று முடிந்ததெனல் வேண்டும். ஒருதன் என்ற இயற்பெயர் மக்கட்கு வழங்கியதாகத் தெரிந்திலது. எனினும் ஒருஉத்தன் என்ற பெயர்வழக்கு உண்டென்பது 'ஒரூஉத்தனார்' என்ற பழம்புலவர்பெயரினின்றும் (புறம் 275) தெரியலாகும். இதனால் 'இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்' என்ற தொல்காப்பியவிதிப்படி (எழுத். 317), ஒரூஉத்தன்தந்தை=ஒரூஉத்தந்தை என்றிணைந்து அதுவே ஒருதந்தை எனப் பிற்காலத்து மாறியதுபோலும் என்று கருதற்கும் இடமுண்டு.

சுற்றிப் பொருள் கொள்ளவும் கொள்ளினும் குறைகள்தோன்றவும் வேறுமுறையில் அமைத்துக்கூறுமாதலால், அத்தொடர்க்கு அரும்பதவுரையாசிரியர் கூறிய பொருளே பெரிதும் அமைவுடையதாதல் தேற்றமாகும்.

பொறையன்பெருந்தேவியைப் பெற்றவனே 'ஒருதந்தை' எனப்பட்டவனாயின், ஏனையிடங்களிற்போல அத்தந்தைபெயரைப் பதிகவாசிரியர் கூறாதுபோகாராதலால் அது பொருந்தாதெனின், பிறர்கூறுமாறு அந்துவற்கு ஒருதந்தை என்றியைக்குமிடத்து, ஆண்டும் அத்தந்தைபெயர் காணப்படாமையால் அதுவும் பொருந்தாதாகும். மருமக்கட்டாயப்படி அரசியலில் உரிமை பதவிகளுடைய கோத்தாயை அடியோடு மறந்த அவ்வசிரியர், அமைவில்லாத தந்தையை 'ஒரு' என்பதனால் அவனதொப்பின்மைகூறி விசேடித்தனர் எனல் அத்தாயமுறைக்கு அமைவுடையதுமன்று. 'ஒரு' என்பதற்கு 'ஒப்பற்ற' என்பதன்றி வேறுபொருள் கூறுவதாயின், அஃது அத்தந்தையின் பிரசித்தமற்றநிலையையே காட்டுவதாகும். அந்நிலைமை யாவர்க்கும் வெளியாகத் தந்தையை இழுத்துவைத்து இழிப்பதினும் அவனொருவனைக் கூறாதுவிட்டிருப்பதே மேலாகும். இவற்றால், பதிற்றுப்பத்துரையாசிரியர்கூறியபடி, பொறையன்பெருந்தேவியின்பிதாவையே அவ்வொரு தந்தை என்பதனால் பதிகவாசிரியர் குறித்தனர் என்பது தேற்றமாம். ஆகவே 'அந்துவன்' என்ற சேரற்கு, ஒப்பற்றதந்தையாற் பெறப்பட்டவளும் பொறையன்பெருந்தேவி என்று அழைக்கப்பெற்றவளுமாகிய மனைவியிடம் பிறந்தமகனே செல்வக்கடுங்கோ என்பது எல்லாவழியாலும் பதிகவாசிரியர்கருத்தாதல் கண்டுகொள்க.

'அந்துவற்கு.........பொறையன்பெருந்தேவி யீன்றமகன்' என்ற தொடருள் 'பொறையன்' என்பது சேரன் என்னும் பொருளது. 'சேரன் பொறையன் மலையன்' (சிலப்) என்ப. அப்பொறையன் அத்தொடர் முன்னிற்கும் அந்துவனின் வேறல்லன்.

"உடையார் ராஜராஜதேவர்க்கு நம்பிராட்டியாரான சோழமாதேவியார்"

(S. I. I. II 170, 178)

"சோழபெருமானடிகள்தேவியார் வளவன்மாதேவியார்"

(S. I. I. V, 221)

என்பனபோன்ற தொடர்களைச் சாசனங்களில் மிகுதியுங் காணலாம். இவற்றுள் சோழமாதேவியார், வளவன்மாதேவியார் என்பவற்றிலுள்ள சோழனும் வளவனும் முறையே ராஜராஜன், சோழபெருமானடிகள் என்ற வேந்தரின் வேறல்லர். அத்தகையதொன்றே 'அந்துவற்கு... பொறையன்பெருந்தேவியீன்ற' என்ற தொடரில்வரும் 'பொறையன்' என்பதும். மேற்காட்டிய சோழமாதேவி, வளவன்மாதேவி போலவே 'பொறையன்பெருந்தேவி' என்பதும் ஒருபெயர்ரேதா என்று முன்கூறிய என்கருத்து இதனாலும் வலியுறுவதாம். இவற்றால், மருமக்கட்டாயமுறை கொள்வதற்கு எவை பெரிதும் அனுகூலமுடையனவாகக் கருதப்பட்டனவோ, மகன் மகள் தந்தை மைந்தன் என்பனவும் எவற்றின்பொருட்டு வலிந்து பொருள்கொள்ளப்பட்டனவோ அத்தகைய தேவி, வேண்மாள் என்ற சொற்கள் முடிவாக மக்கட்டாயத்துக்கே பரமானுகூலஞ்செய்வனவாக அமைந்தமை கண்டுகொள்க.

இனி, ஐந்தாம்பத்துப் பதிகத்துள், செங்குட்டுவனை—"சோலாதற்குச் சோழன்மணக்கிள்ளி ஈன்ற மகன" என்று பதிகவாசிரியர் கூறுகின்றார். சேரற்குக் கிள்ளியாகிய ஆண்பால் மகப்பெறுதல் அசம்பாவிதமாகலின், ஏனைத்தொடர்களிற்போல, மணக்கிள்ளியை அடுத்திருந்த 'தேவி' என்றசொல் குறைந்ததாதல்வேண்டும் என்று மருமக்கட்டாயங் கூறுவோர் கருதுவர். இக்கருத்துப் பொருந்துவதேயாயினும், அக்குறைச்சொல் அவர்கருத்துப்படி தேவியேயாகவேண்டும் என்னும் நியதியில்லை. இப்பதிகத் தொடர்ப்பொருளை ஐயமின்றித் தெளிதற்கு வேறு ஆசிரியரின்கூற்றுக்கள் பேருதவியாகவுள்ளன. அவ்வாசிரியருள் ஒருவர் அப்பதிகப்பத்தின் தலைவனை சேரச்சோனுடன் பிறந்த இளங்கோ ஆவர். இவர்கூற்றுப் பிற்பட்ட பதிகவாசிரியர்கூற்றினும் உண்மையும் உயர்வுமுடையதென்பது சொல்லவேண்டாதது. மற்றொருவர் அடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பேருரையிட்ட அடியார்க்குநல்லார் என்பார். இவருள், இளங்கோவடிகள்—

"குமரியொடு வடவிமயத்
தொருமொழி வைத்துலகாண்ட
சேரலாதற்குத திகழொளிஞாயிற்றுச்
சோழன்மக ளீன்ற மைந்தன்
செங்குட்டுவன்" (சிலப். 29)

என்று கூறுகின்றார். இங்ஙனம் அச்சோனுடன்பிறந்தவரே கூறுதல் 'சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியீன்றமகன்' என்ற ஐந்தாம்பதிகத் தொடர்ப்பொருளை அங்கைநெல்லிபோல் விளக்கக்கூடியதன்றோ? 'சேரலாதற்குச் சோழன்மகளீன்ற மைந்தன்' என்று தம் தமைபன்பிறப்பை அடிகள் தெளிவாகக் கூறியதனால், அப்பதிகத்தொடரும் சோழன்மகளீன்றபுதல்வனே செங்குட்டுவன் என்றபொருளில் வழங்கியதாகவேண்டுமென்பது பெறப்படத் தடையில்லை. அதனால் அப்பதிகத்துள் மகண்முறை குறிக்கும் ஒரு சொல்லே மணக்கிள்ளியை அடுத்திருந்து விடுபட்டதாதல்வேண்டும் என்பது தெரியலாம். அக்குறைச்சொல் இன்னதென்பதனை அடியார்க்குநல்லார் குறிப்பித்தல் அறியத்தக்கது. அவர், சிலப்பதிகாரப் பதிகவுரைத் தொடக்கத்தே—

> "குமரியொடு வடவியமத்
> தொருமொழிவைத் துலகாண்ட
> சேரலாதற்குத் திகழொளிஞாயிற்றுச்
> சோழன்மகள் நற்சோணையீன்ற
> மக்களிருவருள்"

என்று கூறுகின்றார். இதனால் மணக்கிள்ளி என்பதனையடுத்து 'நற்சோணை' என்றபெயர் இருந்து குறைபட்டதென்பதும் அந்நற்சோணை சோழன் மகளே என்பதும் பெறப்படுதல் தெரியலாம். இதுவே அக்குறைச்சொல்லாதல்வேண்டும் என்பதனை—"இக்கதையை (செங்குட்டுவனிளங்கோ வரலாற்றை) பதிற்றுப்பத்தினும் அஞ்சாம்பத்தின் முடிவின்கண் 'வடவருட்கும்' என்ற கவியுள்ளும்............காண்க" என அடியார்க்குநல்லார் ஆங்கே பின்னும் எழுதியுள்ளசெய்தி வலியுறுத்துவதாம். 'வடவருட்கும்' என்ற கவியாவது—"சேரலாதற்குச்சோழன் மணக்கிள்ளியீன்ற" என மேற்குறித்த தொடரமைந்த பதிற்றுப்பத்துப்பதிகமேயாம். ஆகவே 'மணக்கிள்ளிதன்மகள் நற்சோணையீன்ற' என்று தொகாநிலையாகவோ, 'மணக்கிள்ளிநற்சோணையீன்ற' என்று தொகைநிலையாகவோ ஆதியிலிருந்ததொடரே 'மணக்கிள்ளியீன்ற' என இடையில் மாறியதாயிற்று என்பதும், பாட்டுடைச்சேரரின் தாயர்பெயரை அத் தாயரைப்பெற்ற தந்தையர்பெயருடன் சேரவைத்துக்கூறுவதே பண்டையோரெல்லாம் கொண்டு வழங்கியமுறை என்பதும் நன்குபெறப்படுதல் கண்டுகொள்க. மேற்கூறிய முறையை—

"தென்காடுகிழவன்றன்மகள் ஆய்குலமாதேவியான முருகஞ்சேந்தி"
(T. A. S. I. 17)

"பழியிலி சிறியநங்கை" "பராந்தகன் குந்தவை" (Ibid. I, 156)

"ஆதிச்சனுமையம்மை" (Ibid. III, 3)

எனப் பிற்காலத்துச்சாசனங்களிலும் காணலாம். முருகன்மகள் சேந்தி, சாத்தம்பழியிலி என்பான்மகள் சிறியநங்கை, பராந்தகன்மகள் குந்தவை, ஆதிச்சன்மகள் உமையம்மை—என இக்கோமகளிர்பெயர் விரிதல் காண்க. பதிகங்கள்—

"உதியஞ்சேரற்கு வெளியன்வேண்மாள் நல்லினி ஈன்ற மகன்"

"சேரலாதற்கு வேளாவிக்கோமான் பதுமன்றேவி ஈன்ற மகன்"

என்று கூறுவனவற்றுள்—'உதியஞ்சேரற்கு' 'சேரலாதற்கு' என்பவற்றால் பாட்டுடைச்சேரர் பெருவேந்தரைத் தம் தந்தையாக உடையர் என்பதும், நல்லினி, பதுமன்றேவி என்பவற்றால், அவர் தாயர் இன்னரென்பதும், வெளியன், வேளாவிக்கோமான் என்பவற்றால், அத்தாயர், வேந்தரின்காதற்கிழத்தியர்போற் குலத்தாழ்வுடையரன்றிப் பேரரசற்கு மகட்கொடைக்குரிய உயர்குலத்து வேளிர்செல்வியர் என்பதும், 'ஈன்றமகன்' என்பவற்றால், இவ்வாறு தந்தைவழியாலும் தாய்வழியாலும் மாசுமறுவற்று உத்தமகுலத்தவரான அவ்விருவர்க்கும் ஔரஸபுத்திரராக உதித்தவரே பாட்டுடையார் என்பதும் அழகுறவிளக்கப்பட்டவாறு காண்க. இவ்வாறு இருவழியாலும் அரசரைப் பெருமைப்படுத்துக் கூறல் பழைய மரபென்பதனை—

" தண்ணங்குருகூர்ச் சேயிருமாமரபுஞ் செவ்வியான் " (சடகோபரந்தாதி)

எனச் சடகோபரைக் கம்பநாடரும்,

" திங்களி னிளங்குழவி செம்மலிவ னென்றுஞ்
செய்யபரு திக்குழவி யையனிவ னென்றுந்
தங்களின் மகிழ்ந்திரு குலத்தரசர் தாமுந்
தனித்தனி யுவப்பதோர் தவப்பயனு மொத்தே "

என அபயனாகிய முதற்குலோத்துங்கசோழனைச் செயங்கொண்டாரும்,

"இன்னற் பகைவ ரிவன்கா ணகளங்க
மன்னர்க்கு மன்னன் மகனென்பார்—முன்னர்
முதுகுல மன்னர் முடிவணங்க வந்த
விதுகுல நாயகிசே யென்பார்" (குலோத். உலா. 221-2.)

என அனபாயனுகிய இரண்டாங்குலோத்துங்கனைக் கூத்தரும் ஆகிய கவிச்சக்கரவர்த்திகள் மூவரும் பாடுதலால் அறியலாகும். இத்துணையுங் கூறியவற்றால், பதிற்றுப்பத்தின் பாட்டுடைச்சேரர் பிற உயர்குடித் தாயர் வழியில் உதித்த உரிமைநன்மக்கள் என்பதே அந்நூற்பதிகவாசிரியர் கருத்தாம் என்பது நிலைநாட்டப்பட்டது. இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் பிறபிரமாணங்களை இனி யெடுத்துமொழிவேன்.

IV. மக்கட்டாயமுறையை வலியுறுத்தும் பிற சான்றுகள்.

[சேரர்மனைவியரே அரசுக்குரிய தேவியராதல்.]

(1) பெருந்தேவி, கோப்பெருந்தேவி, பெருங்கோப்பெண்டு முதலிய சிறப்புப்பெயர்கள், அரசரின் பட்டமகிஷியர்க்கன்றிப் பிறர்க்குவழங் காப்பெற்றிய வென்பது—

"பாண்டியன் பெருந்தேவி" (சிலப். 20, 19)

"கோவீற் றிருப்புழிப் பூவீற் றிருந்த
திருமகள் போல வொருமையி னெட்டி
உடன்முடி கவித்த கடனறி கற்பின்
இயற்பெருந்தேவி" (பெருங்கதை, 2, 4, 21-5)

"கோப்பெருந் தேவிக் கல்லதை யிச்சிலம்பு
யாப்புறவில்லை" (சிலப். 16, 21)

"கோப்பெருந்தேவி" (பெருங். பக். 64, 119, 143, 219)

"பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனள்" (சிலப். 25, 86)

"பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப் பெண்டு" (புறம்-246)

"கோப்பெருங் கிழவோள்" (பெருங். 2, 11, 48.)

என்பன முதலியவற்றால் அறியலாம். மருமக்கட்டாயமே தமிழகத்தின் பண்டைமரபாயின், அம்முறையிற் சேரர்மனைவியர் காமக்கிழத்தியர் போன்ற நிலையினரேயாதலின், அரசுரிமைக்குரிய அவர் சகோதரியரே மேற்கூறிய சிறப்புப்பெயர்கட்கு உரியராதல்வேண்டும். அம்முறைமாறிச் சேரர்மனைவியர் அப்பெயர்களாற் சிறப்பிக்கப்படின் அஃது அத்தாய

மூறைக்கு முற்றும் விரோதமென்னத் தடையில்லை ; என்னை ? "கோவீற் றிருப்புழி..............உடன்முடிகவித்த கடனறிகற்பி னியற்பெருந் தேவி" எனப்படுதலாலும், அந்நிலை சேரசகோதரியர்க்கு அமைவதன்றாத லாலும் என்க. எனவே,

"ஒக்க வபிடேகஞ் செய்யு முரிமைக்கட்
டக்க தலைமைத் தனித்தேவி"

(குலோத்துங்கசோழனுலா, கண்ணி-71.)

என்றபடி உரிமை பதவிகளுடைய பட்டமஹிஷியர்க்கே மேற்கூறிய பெயர்வழக்குக்கள் அமைவனவென்பது சொல்லவேண்டாதது. அம் முறையிற் சேரன்செங்குட்டுவன்மனைவியை அவனிளவலான அடிகள்—

"கோப்பெருந்தேவி,
வால்வளை செறிய வலம்புரி வலனெழ

வஞ்சியுட் புகுந்தனன் செங்குட் டுவனென்"

(சிலப். 27. 251-5)

எனக் கூறுதலும், சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை யின்மனைவியைப் 'பெருங்கோப்பெண்டு' என முன்னோர்வழங்குதலும் (புறம்-245), அந்தவன்சேரனின்மனைவியைப் 'பொறையன்பெருந்தேவி' யெனப் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங் கூறுதலும் ஈண்டு அறியத்தக்கன. செங்குட்டுவன் வடநாடுசென்றபோது அவன் தேவியான இளங்கோ வேண்மாள் கொண்டிருந்த பிரிவாற்றுநிலையையும், அவன் தன்னூடு நோக்கிவருகின்றசெய்தி அறிந்ததும், அவ்வேண்மாளின் ஆயச்செவிலிய ரும் சேரநாட்டு நால்வகைநிலத்துமகளிரும் அவள் வருத்தநீங்கு மாறு உவந்துகூறிய மகிழ்ச்சிபுரைகளையும் இளங்கோவடிகள் கூறும் சிறப்பினை நோக்குமிடத்து, 'வஞ்சைவேண்மாண் மங்கல மடந்தை' யாகிய அப் பெருந்தேவியைக் காமக்கிழத்தியர்நிலையினும் அதிக கௌர வம்பெறாத மருமக்கட்டாய மனைவியென்றுகூறவும் அறிஞர் ஒருப்படுவ ரோ ? செங்குட்டுவன் தன் பெரும்புகழை ஐந்தாம்பத்தாற் பாடிய புலவர்பெருமானான பரணர்க்குத் தன்மகன் குட்டுவஞ்சேரலையே தா னளித்தற்குரிய பெரும்பரிசிலாக வழங்கினன் என்று அப்பத்தின்

பதிகம் கூறுகின்றது.* மருமக்கட்டாயப்படி அரசியலில் உரிமை பதவியற்ற மகனொருவனைத் தன்னைப்பாடிய புலவர்க்கு உத்தமப் பரிசிலாக அளித்தான் என்பது, எவ்வாறு அப்பரிசிலைச் சிறப்பித்துக் காட்டும்? சிறந்துகாட்டவேண்டின் தன்னுரிமைக்குரிய மருகனையன்றோ அவன் அவர்க்கு வழங்கியிருத்தல்வேண்டும். 'தன்னிடமிருந்து நிலை தவறிவாழ்வதினும், புலவரையண்டியேனும் புகழ்பெறுக' என்று கருதிப் பாணரிடம் செங்குட்டுவன் தன் பதவியற்ற மகனைச் சேர்த்தனன் கொல்! இவற்றால் பெருந்தேவி, கோப்பெருந்தேவி, பெருங்கோப் பெண்டு என்பவை, முறையே அந்துவன், செங்குட்டுவன், மாக்கோதை என்பவரின் திருநிலக்கிழமைத் தேவியரே† என்பதும், பாணர்க்குப் பரிசிலாக அளிக்கப்பட்ட குட்டுவஞ்சேரல், செங்குட்டுவனது அரசுக் குரிய பெருமகனே என்பதும் நன்கறிந்துகொள்க. இங்ஙனம் சேரர் பெருந்தேவியரின் திருவயிறுவாய்த்த செல்வமக்களே அவருரிமை பதவிகட்கு உரியராகவிளங்கியவர் என்பதனைப் பதிற்றுப்பத்து ஆசிரியர்களே ஐயந்திரிபற விளக்கிச்செல்லுதலை இனிக் கூறுவேன்.

[சேரர்மனைவியர் அரசுக்குரிய புதல்வரையுடையராதல்.]

(2) ஒன்பதாம்பத்துக்குரிய இளஞ்சேரலிரும்பொறை, பெருஞ் சேரலிரும்பொறையை அடுத்துப் பட்டம்பெற்றவன் என்பது மருமக்கட் டாயங் கூறுவோர்க்கும் ஒத்ததே. அவர்கருத்தின்படி, அவ்விளஞ் சேரல் பெருஞ்சேரலின் மருகனாதல்வேண்டுமன்றோ? பெருஞ்சேரலைக் கூறுமிடத்தே அரிசில்கிழார் என்ற பெரும்புலவர்—

"ஒடுங்கி ரோதி யொண்ணுதல் கருவின்
எண்ணியன் முற்றி யீரறிவு புரிந்து
சால்புஞ் செம்மையு முளப்படப் பிறவும்
காவற் கமைந்த வரசுதுறை போகிய
வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை" (74, 17-21)

---

* இங்ஙனம் மகனைப் பரிசளித்தான் செங்குட்டுவன் என்பது, பாணரிடம் கற்றுவல்லனும்படி அம்மகனைக் குருகுலவாஸஞ்செய்ய நியமித்ததையே குறிக்கும்.

† மணிமேகலை, 23, 34.

என்று பாடுதல் காணலாம். "தன் கற்புடைமனைவியின் கருவிலே உத்தம குணங்களும் உலகபரிபாலனத் திறமையுமுடைய பெருமைதங்கிய புதல்வனை நீ பெற்றுச் சிறந்தனை" என்று அவர் புகழ்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. 'ஒண்ணுதல்' என்பதனால் கற்புடைத் தேவியையுடையன் சேரன் என்பதும், அவள் 'கருவிற்புதல்வற் பெற்றனை' என்பதனால், அம்மனைவியிடம் தனக்கு ஔரஸபுத்திரனை அவன் அளித்தவன் என்பதும், 'காவற் கமைந்த வரசுதுறை போகிய' என்பதனால், அப்புத்திரன் தந்தையின் அரசுரிமையெய்தற்குரிமையுடையன் என்பதும், 'வீறுசால் புதல்வன்' என்பதனால், தன்னாட்டினை முன்னோர்க்கிருந்த அறிவு திரு ஆற்றல்களுடன் ஆளவல்ல மகன் என்பதும் மிக அழகாகக் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. இவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்ட புதல்வன், பெருஞ்சேரலின்பின் பட்டமெய்திய இளஞ்சேரலே என்பதும், அவனைப்பெற்ற தாய் மையூர் கிழான்மகள் அந்துவஞ்செள்ளை என்பதும் பதிற்றுப்பத்துப் பதிகத்தால் நன்கறியப்பட்டவை. மகன்முதலியசொற்களுக்குக் கூறியவாறு, புதல்வன் என்பதற்கு மருமக்கட்டாயத்தின்படி வேறு புதுப்பொருள் கற்பிக்க ஈண்டு இடமில்லை. தன் 'ஒண்ணுதல் கருவிற் புதல்வற்' பெறுபவன் தந்தை எனப்படுதற்கு உரியனேயன்றிப் பிறனாகாமை தெளிவு. பிறனாகக்கொள்ளின், உரைக்கத்தகாத பெரும்பழி எய்தலின் அஃது அடாததாம். நல்லினி, பதுமன்தேவி, அந்துவஞ்செள்ளை முதலியோரைச் சேரசகோதரியாக முடிவுசெய்துகொண்டு, அச்சோதரியரைச் சோதரருடன்சேர்த்துப் பழியினைத்துவிட்டதாகக்கருதி அதற்குப் பரிகாரந்தேடப்புக்கோர், சேரர்மனைவியாயினாரை அவர் தந்தையருடன் சேர்த்துச் சேரவமிசத்துக்கே உண்மையிற் பழியுண்டாக்கிவிட்டது பெரியதோர் விபரீதமாகமுடிந்தமை காண்க.

இங்ஙனம், பெருஞ்சேரலின்மகனே இளஞ்சேரல் என்று அரிசில்கிழாரால் ஐயத்துக்கிடமின்றிப் பாடப்பட்டவாறே, அப்பெருஞ்சேரலின் தந்தை செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனை—

"வேள்வியிற் கடவு ளருத்தினை கேள்வி
உயர்நிலை யுலகத் தையரின் புறுத்தினை
வணங்கிய சாயல் வணங்கா வாண்மை
இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணித்
தொல்கட னிறுத்த வெல்போ ரண்ணல்" (பதிற். 70, 18-22)

என, நல்லிசைப்புலவரான கபிலரும், சேரலாதன்மக்களுள் ஒருவனை ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனை—

"இளந்துணைப் புதல்வர் நல்வளம் பயந்த
வளங்கெழு குடைச்சூ லடங்கிய கொள்கை
ஒண்ணுதன் மகளிர் துனித்த கண்ணினும்
இரவலர் புன்க ணஞ்சும்
புரவெதிர் கொள்வனை" (பதிற். 57, 10–15)

எனக் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையாரும் பாடுதல் காணலாம். இப் புலவர்கூற்றுக்களால், செல்வக்கடுங்கோவுக்கும் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதற்கும் இவ்விருபுதல்வர் இருந்தசெய்தி அறியப்படும். 'ஒருமாமூர் தோப்பில்லை, ஒருமகனும் மகனில்லை' என்ற மூதுரைப்படி, 'இளந்துணைப் புதல்வர்நல்வளம்பயந்த'என்று சேரமாதேவியர் சிறப்பிக்கப்பட்டாரென்க. மருமக்கட்டாயமாயின், அரசியற்குரிமையுடைய மருகரையன்றோ புலவர்கள் அவ்வாறு புகழ்ந்துரைத்தல்வேண்டும்? அவரை அடியோடுமறந்து புதல்வரையே 'வணங்காவாண்மையுடையர்' என்றும், அவரைக்கொண்டு முதியரைப் பேணித் தொல்கடனிறுத்தவன் தந்தை என்றும், அப் புதல்வர் 'காவற்கமைந்த அரசுதுறைபோகிய வீறுசான்றவர்' என்றும் நல்லிசைப்புலவர்கள் நயமுறப்பாடவும் ஒருப்படுவரோ? ஆகவே மக்கட்டாயமே தேற்றமாதல் கண்டுகொள்க.

[சேரரின் வேறொருகிளையினரும் மக்கட்டாயமும்]

(3) அதிகமான்கள் என்ற தமிழ்த்தலைவர் சேரர்கிளையினருள் ஒருவராவர். இச்செய்தி—சேரர்க்குரிய பனந்தோட்டுமாலை இவ்வதிகர்க்கும் உரியதாக முன்னோர்கூறுதலாலும், "இவனுக்குப் பனந்தார்கூறியது சேரமாற்கு உறவாதலின் ('உதியவேந்தாதலின்' என்றும் பிரதிபேதம்)" என்று புறநானூற்றுரைகாரர் எழுதிச்செல்லுதலாலும், பிற்காலத்தில் விளங்கிய இம்மரபினர்—"வஞ்சியர் குலபதி எழினி" "சேரமானுர் வமிசத்து அதிகமான் எழினி"* என்று தம்மைக்கூறிக்கொள்ளுதல் சாஸனங்களிற் காண்டலாலும் விளக்கமாம். இவ்வதிகமான்குலத்து நெடுமானஞ்சி என்பானுக்கும் பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கும் தாயநாட்சி

* "ஸ்ரீமத் கேரள—வம்ஸ்ருதா யவனிகா நாம்நா" என்பது இதன் வடமொழிப்பகுதி. (S. I. I. i, 107.)

பற்றித் தகடூர் என்ற களத்திற் பெரும்போர்மூள, அதனில் அவ்வஞ்சி கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு அதிகன்மரபோர் சேர்கிளையினர் என்பது தெளியப்படுதலின், சேரர்க்குரிய தாயமுறை முதலிய வழக்க ஒழுக்கங்களையே அம்மரபினரும் கொண்டிருந்தவர் என்னத் தடையில்லை. அம்முறை மருமக்கட்டாயமன்றி மக்கட்டாயமேயாதல் அறியத் தக்கது. அதிகமான் நெடுமானஞ்சி வேறுபோரொன்றன்கண்ணே மூண்டுநின்றகாலத்தில் தனக்குத் தவமகன் பிறந்தான் என்ற செய்தி தெரிந்து, அப்போரினிடையே தன்மகவைக் காணச்சென்றுவந்தான் என்ற செய்தி நல்லிசைப்புலவரான ஔவையார் திருவாக்கால் (புறம்—100) அறியலாம். 'சேரலாதற்குப் பதுமன்றேவியீன்ற மகன்' முதலிய தொடர்களில், மகன் என்பது வழித்தோன்றலையே குறிக்குமென்று வாதிப்போர், ஈண்டுத் தனித்நிற்கும் 'மகன்' என்பதற்கு எவ்வாறு பொருள்கொள்வரோ? தவமகன் பிறந்தானை எனவரும் புறநானூற்றுத் தொடரால், அம்மகன் தன்வழிவளர்த்தற்குரியனாகத் தன் தேவியிடம் அதிகன்பெற்ற புதல்வனே என்பது பெறப்படும். அப்புதல்வன், அதியமான் அஞ்சிக்குப்பின் அவனரசுரிமையெய்திய பொகுட்டெழினி என்பது ஔவைவாக்கானே (புறம்—96) அறியக்கிடக்கின்றது. ஆகவே, மக்கட்டாயமே சேரர்க்கும் சேர்கிளையினர்க்கும் உரிய பழையமுறையாதல் கண்டுகொள்க.

[இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் தாய்ப்பாட்டன்]

(4) பெருஞ்சேரலின்பின் பட்டமெய்திய இளஞ்சேரலிரும்பொறையைக் குறிக்கும் பதிகத்தொடருள்—

> "குட்டுவனிரும்பொறைக்கு மையூர்கிழான்வேண்மாள்
> அந்துவஞ்செள்ளை ஈன்ற மகன்"

என்ற தொடர் வருகின்றது. அந்துவஞ்செள்ளை என்பது அந்துவற்கு மகளான செள்ளை என்று விரிந்து பொருள்பயக்கும். பண்டை நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார்களை—

"பெருங்கோழிநாய்கன் மகள் நக்கண்ணையார்" (புறம்)

"அஞ்சிலாந்தையார் மகள் நாகையார்" (அகம்)

என்று இன்னார்மகள் என்பது விளங்க விரித்துக்கூறுதல்போலவே,

"பொதும்பிற் புல்லாளங்கண்ணியார்" (அகம்-)

"கழாஅர்க் கீரனெயிற்றியார்" (நற். 44)

என முன்னோரும்; மாறம்பாவை, நக்கன்கொற்றி, பராந்தகன் குந்தவை எனப் பின்னோரும் அப்பொருள்படத் தொகுத்துக் கூறுவதும் பண்டைமரபாதல் காண்க. பிற்காலத்துக் கேரளநாடாண்ட ஸ்ரீவல்லவன் கோதை என்ற அரசன்றேவிக்கு 'ஆதித்தனுமையம்மை' என்பது பெயர். இதுவும் ஆதித்தன்மகள் உமையம்மை என்ற பொருளினதென்பர். இவைபோன்றதே அந்துவஞ்செள்ளை என்பதும். அந்துவஞ் சாத்தன் என்ற ஒட்டியற்பெயர் (புறம்), அந்துவனுக்கு மகன் சாத்தன் என்றாதலும் ஒப்பிடுக. செள்ளை என்பது பெண்பாலார்க்கு வழங்கிவந்த பழைய இயற்பெயராதல் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற பண்டைப் பெண்புலவர்நாமத்தாலும் அறியத்தகும். அந்துவஞ்செள்ளை என்ற தொகைமொழியுள் அந்துவன் என்பது செள்ளையின் தந்தையைக் குறிப்பதாம். ஆகவே இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் தாயைப்பெற்ற பாட்டன் அந்துவன் என்ற இயற்பெயரினனாதல் தெரியவரும். ஆயின், மருமக்கட்டாயப்படி, இளஞ்சேரலின் தாயான செள்ளையையும் பெருஞ் சேரலிரும்பொறையையும் பெற்றவன் பொறையன் என்ற வேள் ஆகின்றான். அப்பொறையன் மகளே செள்ளையாயின், பண்டை வழக்குப்படி அவள் 'பொறையஞ்செள்ளை' எனற்குரியளேயன்றி அந்துவஞ் செள்ளை எனப்படாள். அதனால், மருமக்கட்டாயமுறையில், தாய்ப் பாட்டன்வழி பெயர்மலைவுகொண்டு இயையாமை கண்டுகொள்க.

மேற்குறித்த தொடரையே மக்கட்டாயப்படி நோக்குமிடத்து, 'பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு மையூர்கிழான்வேண்மாளாகிய அந்துவஞ் செள்ளையிடம் பிறந்த மகன் இளஞ்சேரலிரும்பொறை' என்பது பொருளாகும். அந்துவன்மகள் செள்ளை என்றபொருளில் வந்த அந்துவஞ் செள்ளை என்ற தொகைமொழி 'மையூர்கிழான்வேண்மாள்' என்ற சிறப் பியற்பெயருடன் கூடி இருபெயரொட்டாய்—அச்செள்ளையின் தந்தை இன்னான் என்பதனையும், அத்தந்தை வேளிர்குடியினன் என்பதனையும், அவ்வுயர்குடிப்பிறப்பினளே அச்சேரமாதேவி என்பதனையும் ஒருங் குணர்த்திநின்றது. வேள்-ஆயின் குலத்தவனைப் 1000 ஆண்டுகட்கு முன் ஆண்ட விக்கிரமாதித்திய வாகுணன் என்பான் தேவியை—

"தெங்கநாடு கிழவன் றன்மகள்
ஆய்குலமாதேவியான முருகஞ்சேந்தி"

என்று அவன்சாஸனங் கூறுதல் ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கது. இதனுள் முருகஞ்சேந்தி என்பதற்கு முருகன்மகள் சேந்தி என்பது உறுப்புப் பொருளாம். ஆயின், தெங்கநாடுகிழவன் என்று சேந்தியின் தந்தை வேறாகக் கூறப்பட்டனனே எனின் அத் தெங்கநாடுகிழவன் பின் வரும் முருகனின் வேறாகக் கருதத்தக்கவனல்லன்; என்னை? "தெங்க நாடுகிழவனாயின முருகன்" என அவன் இயற்பெயர் முருகனே என் பதைத் தெளிவாகச் சாஸனங்கூறுதலின் என்க. இவ்வாறே, ஆண் மக்கள்பெயரும் வழங்குவதுண்டு என்பது 'செல்லூர்கிழார்மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார்' (அகம்–250) மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற் றங்கொற்றனார் (ஷை–54) என்பனபோன்றவற்றால் அறியலாம். இவற் றுள் தெங்கநாடுகிழவன், செல்லூர்கிழார், மாற்றூர்கிழார் என்பன தந்தையரின் குடிப்பெயர்கள் என்பதும், முருகஞ்சேந்தி, பெரும்பூதங் கொற்றனார், கொற்றங்கொற்றனார் என்ற தொகைமொழிகளுள், முருகன், பெரும்பூதன், கொற்றன் என்பன அத்தந்தையரின் இயற்பெயர்கள் என் பதும், அவ்வியற்பெயர்கள் மக்கள்பெயருடன் இணைக்கப்பட்டுவிட்டமை யின் அவைநீக்கித் தெங்கநாடுகிழவன், செல்லூர்கிழார், மாற்றூர்கிழார் என அத்தந்தையர் குடிப்பெயர் விளங்கக்கூறப்படுகின்றனர் என்பதும் நன்கறியலாம். அவைபோலவே சேரமாதேவிபெயரான அந்துவஞ்செள்ளை என்பதனுள், அந்துவன் என்பதனால் செள்ளையின் தந்தைபெயர் பெறப் பட்டமையின் அதனைவிலக்கி, மையூர்கிழான் என அவன் குடிப்பெய ரைக் குறித்து, அவற்குப்பிறந்த வேள்குலமகள் என்பது போதர 'மையூர்கிழான் வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளை' எனத் தொகைநிலைத் தொடராகப் பதிகவாசிரியரால் அத்தேவி கூறப்பட்டாள் என உணர்க.

[தொல்காப்பியனார்கருத்தும் மக்கட்டாயமே.]

(5) மருமக்கட்டாயமுறை பிறர்கருத்தின்படி பழமையானதன்றி முன்னோர் அறியாததொன்று என்பதனைக்கூறி இத்தாயவழக்கை ஒரு படியாக முடிக்கின்றேன். தமிழகத்தின் பழையவழக்கே மருமக்கட்டாய மாயின், பதிற்றுப்பத்தொழிந்த ஏனைச் சங்கச்செய்யுட்களேனும் அவற் றுக்கும் முற்பட்ட தொல்காப்பியமேனும் அச்சிறப்புடை வழக்குண்மை

யைக் குறிப்பிடவும் தவறுமோ? மாமனுக்குப்பின் மருகனே அடை[illegible] வரும் உரிமைமுறை ஒருசார்தமிழ்மக்களின் பெருவழக்காம்[illegible]து "வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடைத், தமிழ்கூறுநல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளு"மே கூறப்புக்க ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மாமன் மருகன் என்ற சொற்களை எடுத்தாளுதலாலேனும் அத்தகைய வழக்குண்மையைக் குறிப்பிக்கவேண்டியவரல்லரோ? தந்தையொடு மக்கள்பெயரிணையும் ஒட்டியற்பெயர்வழக்கிற்கு எழுத்ததிகாரத்துள் 347-முதல் 351-வரையுள்ள சூத்திரங்களில் விதிகூறிவிளக்கிய அவ்வாசிரியர், மாமன் மருகரிணையும் தொகைமொழிவழக்கிற்கும் விதிகூறி வகுத்துக்காட்ட வேண்டாவோ? அச்சூத்திரங்களுள்,—

"அப்பெயர் மெய்யொழித் தன்கெடு வழியே
நிற்றலு முரித்தே யம்மென் சாரியை
மக்கண் முறைதொகூஉம் பெயர்வயி னான"

என்பதும் ஒன்று. தந்தைபெயர்க்குப்பின் மக்கள்பெயர் வருமிடத்து அத் தந்தைபெயரின் ஈற்றிலுள்ள 'அன்' இயல்பாதலேயன்றி, அது கெட்டு 'அம்' ஆதலும் உண்டு—என்பது இச்சூத்திரக்கருத்து. ஈண்டு மக்கள் என்றது தந்தையரைநோக்கி வந்ததேயாகும். 'தந்தையரொப்பர் மக்கள்', 'கிழவனுங் கிழத்தியும்..................................மக்களொடு துவன்றி' எனப் பிறண்டும் ஆசிரியர் இந் நோக்கத்துடன் கூறுதல் காண்க. மகன், மகள் என்ற இருபாலாரும் அடங்க ஆசிரியர் 'மக்கண் முறைதொகூஉம்' என்றார் என்க. மக்களின் இயற்பெயர் 'தந்தை' என்ற சொல்லையும் தந்தையின் இயற்பெயரையும் முன்னும்பின்னும் அடுத்து வரும்போது உண்டாம் புணர்ச்சிவிதிகூறுதலே ஆசிரியர்கருத்தாதலை மேற்குறித்த எண்ணுள்ள ஐந்து சூத்திரங்களாலும் நன்கறியலாம். அதனால், சேந்தன்பூதன், சேந்தம்பூதன் என்பனபோன்ற ஒட்டியற்பெயர்கள் இயல்பிறகவும் திரிந்தும் சேந்தனுக்குமகன் பூதன் என்று பொருள்படுவனவன்றி,* வேறு முறைப்பொருட்குரியனவல்ல என்பது தேற்றமாகும். இத்தகையபெயர்கள்—மாந்தரஞ்சேரல், குட்டுவஞ்சேரல், குட்டுவன்கோதை எனச் சேரவேந்தரிடையும் காணப்படுவனவாம். மாந்தரன் என்ற சேரனொருவன் உளனென்பது 'அறன்வாழ்த்த நற்காண்ட விறன்மாந்தரன்' என்பதனால் அறியத்தகும். "மாந்தரன்

*"சங்கரனுக்கு மகனாயுள்ள சாததன் சங்கரஞ்சாத்தன்" என்றார் வீரசோழிய வுரைகாரரும் (தொகைப். 1. உரை).

தல்வனாதலின் இவனுக்கு (மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறைக்கு) இப்பெயர் வந்தது" என்று மகாமகோபாத்தியாய—ஐயரவர்களும் இத் தொகைமொழிப்பொருளை விளக்குதல் காண்க.* இனி, குட்டுவஞ்சேரல் என்பதற்குக் குட்டுவற்குமகன் சேரல் என்பது பொருள். இப்பெயருடையான் செங்குட்டுவன்மகன் என்பது பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம்பதிகத்திறுதிவாக்கியத்தா லறியப்படும். செங்குட்டுவனைக் குட்டுவன் என்றே கூறுவர் பரணர் முதலியோர். அதனால், அவன்மகனும் குட்டுவனெனப்படானாதலின்,† தந்தையாகிய(செங்)குட்டுவற்குமகனான சேரல் என்பதே குட்டுவஞ்சேரற்குப் பொருளாம் என்க. பிற்காலத்தே கோளநாடாண்ட வேந்தரும் வேளிரும்—ஸ்ரீவல்லவன்கோதை, சடையன் கருநந்தன், கருநந்தடக்கன் என்றும், அவர் மனைவியர், ஆதிச்சனுமையம்மை (சேரமாதேவி), முருகஞ்சேந்தி (ஆய்குலமாதேவி) என்றும் இத்தகைய ஒட்டியற்பெயர்களால் வழங்கப்படுதலைச் சாஸனங்களிலே பெருகக்காணலாம். இவற்றையும் மேற்கூறியவாறு தந்தையரும் மக்களுமாக விசித்துக்கொள்க. மலைநாட்டு அரசர்தலைவர்க்குள்மட்டுமன்றி அந்நாட்டுக் குடிமக்களுள்ளும் இவ்வகைப்பெயர்கள் அசாதாரணமாக வழங்கிவந்தன என்பதற்கு, அக் கோளநாட்டுள்ள எண்ணிறந்த தமிழ்ச்சாஸனங்களே போதிய சான்றாக உள்ளன.‡ ஏனைத் தமிழ்நாடுகளிலோ இவ் வொட்டியற்பெயர்கள் அருகியே காணப்படுவன. இவ்வாறு அரசரையும் அவர் குடிமக்களையும் தந்தைபெயருடன்சார்த்தி அநாதிகாலமாக வழங்கிவரும் மலையாளநாடு, பிறர்கருத்துப்படி மருமக்கட்டாயத்தையே பழைமையாக உடையதாயின், தமிழ்கூறு நல்லுலகத்துள் அடங்கிய அந்நாட்டுவழக்குமிகுதி நோக்கி,—'ஒட்டியற்பெயர்கள் தந்தை-மக்களையே

---

*புறநானூறு, பாடப்பட்டோர்வரலாறு, பக். 66. ('சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை' பார்க்க.)

†தந்தையைப்பெற்ற பாட்டன்பெயரையே அவன் மகன்புதல்வன் தரித்தல் தொன்றுதொட்டுவரும் தமிழ்மரபாம். அதனால் அம்மகன்புதல்வனைப் 'பெயரன்' என்பர்; 'தந்தைபெயரன்' (ஐங்குறு. 403) எந்தை பெயரனை' (கலித். 81.), 'முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளி பெற்ற புதல்வன்' (ஷை. 75) எனத் தலைவன்பெற்ற புதல்வனை அத்தலைவன்தந்தையின் பெயர்கொண்டவன் என முன்னோர் கூறுதலும் காண்க.

‡இவற்றுள் ஒருசாஸனத்துக் கண்ட ஒட்டியற்பெயர்கள் வருமாறு:—பாண்டன் சங்கரன், சேந்தன் நாகன், குமரன் அச்சுதன், மணியன் கண்டன், சடையன் நாராசணன், கண்டன் சுப்பிரமணியன், சங்கரன் சடையன், கடம்பந் தாயன், நக்கன் மாதவன், கண்டன் சாத்தன், சீதரங் குமரன், கண்ணஞ் சாத்தன்—என்பன (T. A. S. i, p. 199).

யன்றி, மாமன்-மருகரையும் உணர்த்துவன' என்ற கருத்தமைய ஆசிரியர் சூத்திரம் அமைத்துக்காட்டத் தவறுவரோ? "இயற்பெயர் முன்னர்த் தந்தை முறைவரின்" என்று தொடங்கி, அத்தந்தையே அதிகாரப்பட்டு வரப் பின் ஐந்துசூத்திரங்களையும் தொல்காப்பியனார் அமைத்துச்செல்லுதலால், தந்தையும் மக்களுமன்றி வேறுமுறைச்சொற்கள் அச்சூத்திரங்களிற் புகுதற்கிடமில்லை. அதனால், 'மக்கண்முறை' என்றது மருமக்களை உள்ளடக்குவதன்றாம். ஆகவே, சேந்தம்பூதன் என்றாற் போன்றவை சேந்தன்மருகன் பூதன் என்ற பொருளில் அவர்காலத்து வழங்கினவல்ல என்பது தேற்றமாகும். அன்றியும், முருகன்மருமகள் சேந்தி, அந்துவன் மருமகள் செள்ளை என்ற பொருளிலன்றி, முருகன் மகள் அந்துவன்மகள் என்ற பொருட்கண் முருகஞ்சேந்தி, அந்துவஞ்செள்ளை என்று சேரநாட்டரசியர்பெயர் வழங்குதலை மேலே விளக்கியுள்ளேன். அதனால் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் சேரநாட்டுவழங்கிய ஒட்டியற்பெயர்கள் யாவும் தந்தையர்க்கும் அவர்பெற்ற மக்கட்குமுள்ள முறையைக் காட்டுவனவேயன்றிப் பிறவாறில்லையென்பது மிகத் தெளிவாகும். இங்ஙனம் தந்தைமக்களைக் குறித்துவருதற்கு மலைநாட்டுப் பெருவழக்கும் சங்கச்செய்யுளாகிய பேரிலக்கியங்களும் தொல்காப்பியப் பேரிலக்கணமும் தக்கசான்றாகநிற்றலால், மருமக்கட்டாயமே மலையாளத்தின் அநாதிவழக்கென்பார்கூற்றுச் சிறிதும் அமையாதென்க. எனவே "தாயத்தினடையா" என்ற சூத்திரத்தால் (பொருளியல்-27) ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருதிய உரிமைமுறை—'தந்தையரொப்பர் மக்கள்' 'கிழவனும் கிழத்தியும்....மக்களொடு துவன்றி' என்ற அவ்வாசிரியர்வாய்மொழியாலும் ஒட்டியற்பெயர்க்கு அவர்கூறிய விதிச்சூத்திரங்களாலும் மக்கட்டாயமேயன்றிப் பிறிதன்று என்பது மலையிலக்காதல் காண்க.

V. முடிவுரை.

இதுகாறும் விரிவாகக் கூறிப்போந்தவற்றால், படைப்புக்காலந் தொட்டுவரும் பழந்தமிழ்க் குடியினராய முடிகெழுவேந்தர் மூவரும் வழக்கவொழுக்கங்களாலும் மனப்பான்மைகளாலும் பெரிதும் ஒற்றுமைப் பட்டிருந்தவரே என்பது பண்டைநூல்களால் தெளிய அறியப்படுதலின், அவருள் சோழபாண்டியரைவிலக்கிச் சேரராகிய ஒருபிரிவினர்க்கு மட்டும் பிற்காலத்துண்டாகிய புதிய தாயமுறையைப் புகுத்துவது கற்பனையாகுமேயன்றிச் சரித்திரவுண்மைக்குச் சிறிதும் உரியதன்று என நன்குணர்ந்துகொள்க.